ฉบับ 2 ภาษา Thai-English

Sherlock Holmes

วรรณกรรม CLASSICS ของโลก

ตำนานหมาป่าศาจ

THE HOUND OF THE BASKERVILLES

เซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ : เขียน วรางคณา ศิริวานนท์ : แปล

Sherlock Holmes

THE HOUND OF THE BASKERVILLES

ตำนานหมาปีศาจ

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

ตำนานหมาปีศาจ

Sherlock Holmes

THE HOUND OF THE BASKERVILLES

เซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ : เขียน วรางคณา ศิริวานนท์ : แปล

ตำนานหมาปีศาจ
The Hound Of The Baskervilles
ฉบับ 2 ภาษา Thai-English

เซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ : เขียน วรางคณา ศิริวานนท์ : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2567

จัดทำโดย สำนักพิมพ์แอร์โรว์
ในเครือบริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด
เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แยก 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ. 2)
แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ 02-573-6584 โทรสาร 02-573-6585 ฝ่ายขาย 02-573-6572
Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11
www.arrowmultimedia.co.th

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โรว์ มัลติมีเดีย จำกัด
ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต
หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

โคนัน ดอยล์, - อาเธอร์.
ตำนานหมาปีศาจ - กรุงเทพฯ : แอร์โรว์, 2567
520 หน้า.
1. วรรณกรรมแปล I. วรางคณา ศิริวานนท์, แปล II. ชื่อเรื่อง.
ISBN 978-616-434-398-6

บรรณาธิการ : นิคม ชาวเรือ **ผู้ช่วยบรรณาธิการ** : วิมลวรรณ รอดเงิน
กองบรรณาธิการ : สุภาภรณ์ สว่างจันทร์, วลัยกร เต็มขันท์
ศิลปกรรม : ชมพูนุช ขอดคำ, รจนา นครโสภา **ผู้จัดการทั่วไป** : เดือนนภา สุรามิตร
พิสูจน์อักษร : ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย, อรรถพร ทองบรรเทิง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จงถนอม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
www.naiin.com

พิมพ์ที่ : **บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด**
45/12-14,33 หมู่ 4 ต.บางขนุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2879-9154-6 โทรสาร 0-2879-9153

ราคา 420 บาท

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

เซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ (Arthur Ignatius Conan Doyle) เกิดเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม ค.ศ. 1859 ณ เมืองเอดินเบอระ แคว้นสก็อตแลนด์ แห่งสหราชอาณาจักร และถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1930 เป็นนักเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย ประวัติศาสตร์ และแพทย์คนสำคัญของสก็อตแลนด์ แต่ผลงานที่สร้างชื่อเสียงมากที่สุด คือนิยายรหัสคดีชุด "เชอร์ล็อก โฮล์มส์"

โคนัน ดอยล์ได้รับการศึกษาจากคณะเยซูอิต ที่วิทยาลัยสโตนีเฮิร์สต์ และจบการแพทย์จากมหาวิทยาลัยเอดินเบอระเมื่อปี ค.ศ. 1881 ต่อมาได้ประกอบวิชาชีพแพทย์ที่เซาธ์ซีตามที่ได้ร่ำเรียนมา ขณะเดียวกันก็ได้เริ่มงานเขียนเล็กๆ น้อยๆ อย่างสม่ำเสมอ โดยใช้เวลาระหว่างรอให้คนไข้เดินทางมาถึง เรื่องสั้นเรื่องแรกของเขาได้รับตีพิมพ์ในวารสารแชมเบอร์ (Chambers) เมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. 1879 และสารคดีเรื่องแรกในวารสารการแพทย์ "British Medical Journal" ในเดือนเดียวกัน

ในเวลาต่อมาดอยล์ได้แต่งหนังสือนวนิยายเรื่อง "A Study in Scarlet" ซึ่งเป็นเรื่องของนักสืบที่มีชื่อว่า **เชอร์ล็อก โฮล์มส์** และมีเพื่อนชื่อหมอวัตสัน ด้วยการสร้างบทสนทนาที่สนุกสนาน น่าติดตาม

ทำให้นวนิยายเรื่องนี้เป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวาง ผลงานของดอยล์ได้รับการตีพิมพ์เป็นเรื่องสั้นกว่า 56 เรื่อง และนวนิยายเรื่องยาวอีก 4 เรื่อง โดยเขาได้รับแนวคิดจากหนังสือที่มีชื่อว่า "Socrates and his disciples" ของเพลโต และ "Don Quixote" ของเซอร์บันเตส เป็นต้น

การสร้างสรรค์เรื่องของโคนัน ดอยล์ทำให้นวนิยายชุด "เชอร์ล็อก โฮล์มส์" มีความแตกต่างจากนิยายสืบสวนทั่วไป และกลายเป็นนิยายรหัสคดีที่ยิ่งใหญ่ในชั่วเวลาไม่นาน เขาเขียนให้โฮล์มส์เสียชีวิตเมื่อปี ค.ศ. 1893 เพื่อจบนิยายชุดนี้ แต่ทว่าก็ต้องแต่งเรื่องให้โฮล์มส์กลับมาอีกครั้งตามคำเรียกร้องของบรรดานักอ่านที่รบเร้า

ประวัติการทำงานในฐานะแพทย์ของโคนัน ดอยล์นั้นเขาทำหน้าที่เป็นแพทย์เรื่อยมาตั้งแต่จบการศึกษา และเลิกอาชีพนี้ไปทำงานด้านวรรณกรรมเมื่อปี ค.ศ. 1891 จากนั้นย้ายไปอยู่ที่ลอนดอน และต่อมาได้ย้ายไปที่เมืองซัสเซ็กซ์

เมื่อ ปี ค.ศ. 1902 โคนัน ดอยล์ได้รับพระราชทานยศอัศวิน อันเนื่องมาจากการบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ โดยเฉพาะในสงครามแอฟริกา

ด้านครอบครัวหลังจากบุตรชายของเขาเสียชีวิตในสงครามโลกครั้งที่ 1 เขาก็เริ่มสนใจเรื่องธรรมะ และเสียชีวิตเมื่อปี 1930 ขณะอายุได้ 71 ปี ผ่านการสมรส 2 ครั้ง และมีบุตร 5 คน

เนื่องจากความสำเร็จจากงานประพันธ์เกี่ยวกับการผจญภัยที่น่าตื่นเต้นหลายเรื่องทำให้ดอยล์ประพันธ์งานขึ้นมาอีกมากมายหลายเรื่องอย่างแข็งขัน ซึ่งล้วนแต่เป็นประเด็นที่เขาสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการปฏิรูปกฎหมายหย่าร้าง หรือการให้ทหารอังกฤษเริ่มใช้หมวกเหล็ก ส่วนงานประพันธ์เรื่องเชอร์ล็อก โฮล์มส์นั้นถือว่าได้รับความนิยมตลอดมาจวบจนทุกวันนี้ และเป็นผลงานอมตะที่ทำให้ **เชอร์ล็อก โฮล์มส์**

ตัวละครเอกกลายเป็นสัญลักษณ์ของนักสืบที่ผู้คนทั่วโลกจดจำและรู้จักกันดี

รายชื่อผลงานของเซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์

ชุดเรื่องยาว 4 เรื่อง คือ

1. A Study in Scarlet
2. The Sign of the Four
3. The Hound of the Baskervilles
4. The Valley of Fear

ชุดเรื่องสั้นมี 5 ชุด คือ

1. The Adventures of Sherlock Holmes
2. The Memoirs of Sherlock Holmes
3. The Return of Sherlock Holmes
4. His Last Bow
5. The Case Book of Sherlock Holmes

คำนำผู้แปล

เชอร์ล็อก โฮล์มส์ เป็นตัวละครอมตะที่อยู่เคียงคู่กับวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนมาโดยตลอด เพราะมีเอกลักษณ์ในการไขความลับของคดีอาชญากรรมที่โดดเด่น ประกอบกับบุคลิกของตัวละครที่เต็มไปด้วยความลึกลับและมีแนวทางการไขปริศนาคดีที่เต็มไปด้วยหลักการและเหตุผล วิธีการไขคดีของนักสืบผู้นี้รองรับการพิสูจน์หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ชัดเจน จึงทำให้ “โฮล์มส์” เป็นตัวละครที่มีความโดดเด่นมากขึ้นไปอีก โดยหนังสือที่อยู่ในมือของท่านผู้อ่านเล่มนี้ทางสำนักพิมพ์ได้ให้ชื่อว่า **“ตำนานหมาปีศาจ (The Hound Of The Baskervilles)”**

หนังสือเล่มนี้จะทำให้ท่านผู้อ่านอยากติดตามเรื่องราว ร่วมค้นหาสาเหตุและผลลัพธ์ของเหตุสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้น และคนในตระกูลบาส-เกอร์วิลส์ จะรอดพ้นจากคำสาปที่ถูกสืบทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษได้หรือไม่ เหตุการณ์จะเป็นไปอย่างไร ท่านผู้อ่านสามารถร่วมค้นหาคำตอบได้ในหนังสือเล่มนี้

สารบัญ

1. มิสเตอร์เชอร์ล็อก โฮล์มส์ 27

2. คำสาปแห่งตระกูลบาสเกอร์วิลล์ 37

3. ปัญหา 51

4. เซอร์เฮนรี บาสเกอร์วิลล์ 64

5. สายโยงทั้งสามเส้นขาด 80

6. คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ 95

7. ครอบครัวสเตเปิลตันแห่งบ้านเมอร์ริพิท 109

8. รายงานฉบับแรกของหมอวัตสัน 128

9. แสงสว่างส่องทุ่งร้าง 138

(รายงานฉบับที่สองของหมอวัตสัน)

10. ตัดตอนจากบันทึกประจำวันของหมอวัตสัน 161

11. ชายบนยอดผา 176

12. ความตายในทุ่งร้าง 194

13. ตรึงแห 214

14. หมาล่าเนื้อแห่งตระกูลบาสเกอร์วิลล์ 228

15. บททบทวนความ 257 244

CONTENTS

Chapter 1 Mr. Sherlock Holmes 259

Chapter 2 The Curse of the Baskervilles 269

Chapter 3 The Problem 285

Chapter 4 Sir Henry Baskerville 300

Chapter 5 Three Broken Threads 319

Chapter 6 Baskerville Hall 336

Chapter 7 The Stapletons of Merripit House 351

Chapter 8 First Report of Dr. Watson 372

Chapter 9 The Light Upon The Moor 384

Chapter 10 Extract from the Diary of Dr. Watson 411

Chapter 11 The Man on the Tor 427

Chapter 12 Death on the Moor 447

Chapter 13 Fixing the Nets 466

Chapter 14 The Hound of the Baskervilles 484

Chapter 15 A Retrospection 502

ประวัติของเชอร์ล็อก โฮล์มส์

เชอร์ล็อก โฮล์มส์ (Sherlock Holmes) มีชื่อเต็มว่า **วิลเลียม เชอร์ล็อก สก็อต โฮล์มส์** เป็นชาวอังกฤษ เกิดเมื่อวันที่ 6 มกราคม ปี ค.ศ. 1854 เป็นนักสืบที่ปรึกษาซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในโลก เขาอาศัยร่วมกับหมอวัตสัน (Dr. John Hemish Watson) อยู่ที่ บ้านเลขที่ 221 บี ถนนเบเกอร์ ในกรุงลอนดอน ซึ่งเป็นที่ที่ลูกความของเขาสามารถมาพบเขาได้ทุกเมื่อ เป็นที่รู้กันว่าพวกตำรวจมักใช้ประโยชน์จากพรสวรรค์ของเขาอย่างเต็มที่ และเพียงแค่ได้ยินชื่อเขา พวกแก๊งอาชญากรก็กลัวกันจนตัวสั่นหรือไม่ก็โมโหจนคลั่งแล้ว

นิสัยและบุคลิก

เชอร์ล็อก โฮล์มส์มีนิสัยรักสันโดษ แต่ก็ยังไม่สันโดษเท่าพี่ชาย ซึ่งก็คือ ไมครอฟต์ โฮล์มส์ ที่คอยช่วยเหลือเขาในบางคดี โฮล์มส์มีรูปร่างสูง ผอม จมูกโด่งเป็นสันเหมือนเหยี่ยว มีความรู้รอบตัวในหลายๆ ด้านทั้งเคมี ฟิสิกส์ และความรู้เกี่ยวกับพืชมีพิษตระกูลต่างๆ แต่เขาไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับดาราศาสตร์เลย นอกจากนั้นยังมีความสามารถอย่างยอดเยี่ยมในเรื่องการเล่นไวโอลินอีกด้วย

โฮล์มส์มักจะมีอารมณ์แปลกๆ บางครั้งก็เศร้าซึม พูดน้อย บางครั้งก็ร่าเริง หมอวัตสัน เพื่อนคู่หูของเชอร์ล็อก โฮล์มส์ได้บรรยายถึงลักษณะต่างๆ ของโฮล์มส์เอาไว้คร่าวๆ เช่น ในเวลาที่กำลังครุ่นคิดเรื่องคดีโฮล์มส์จะไม่ทานข้าว โฮล์มส์ชอบทำการทดลองเคมี แล้วทิ้งข้าวของในห้องกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบ โฮล์มส์สูบไปป์จัดมาก มักกลั่นแกล้งตำรวจโดยการให้ข้อมูลเท็จหรือปกปิดหลักฐานบางอย่าง แต่ก็มีความเป็นสุภาพบุรุษและให้เกียรติแก่สตรีอย่างสูง แต่นิสัยที่หมอวัตสันเห็นว่าเลวร้ายและยอมรับไม่ได้เลยคือ การที่โฮล์มส์ชอบเสพโคเคนกับมอร์ฟีน ซึ่งวัตสันเห็นว่าเป็นความชั่วประการเดียวของโฮล์มส์

โฮล์มส์ยังเป็นนักแสดงที่เก่งกาจ ดังปรากฏในเนื้อเรื่องอีกหลายๆ ตอน เขาทำเพื่อหันเหความสนใจของผู้ต้องสงสัย มิให้ตระหนักถึงความสำคัญของหลักฐานบางอย่าง และเพื่อช่วยในเรื่องของการระบุตัวตนของอาชญากร นอกจากนี้ ยังมีอีกหลายเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นว่า โฮล์มส์เป็นนักอ่าน นักเรียนรู้ที่มีความรู้ด้านอาชญวิทยาอย่างกว้างขวาง และให้ความนิยมนับถือบรรดานักสืบผู้ชำนาญเป็นอย่างมาก

แม้โฮล์มส์จะชอบกลั่นแกล้งตำรวจ แต่เขาก็เป็นมิตรที่ดีของสก็อตแลนด์ยาร์ด โดยเฉพาะสารวัตรเลสเตรด และมักยกความดีความชอบในคดีให้แก่ฝ่ายตำรวจอยู่เสมอ ดังนั้นคงมีแต่เพียงหมอ

วัตสันเท่านั้นที่บรรยายถึงความสามารถของเขาผ่านทางสมุดบันทึก

โฮล์มส์มีศัตรูตัวฉกาจชื่อ ศาสตราจารย์เจมส์ มอริอาร์ตี้ ผู้มีมันสมองปราดเปรื่องในด้านอาชญากรรม อีกทั้งยังเป็นตัวการเบื้องหลังในบางคดีที่เกิดขึ้นอีกด้วย คำพูดของโฮล์มส์ที่ติดปากคือ "**ถ้าเราตัดสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ทั้งหมดออกไป สิ่งที่เหลืออยู่ไม่ว่ามันจะดูเหลือเชื่อเพียงใด แต่มันก็เป็นความจริง**"

ความรู้และทักษะ

เชอร์ล็อก โฮล์มส์ เป็นนักสืบชาวลอนดอนผู้ปราดเปรื่องที่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านทักษะการประมวลเหตุและผล และทักษะด้านนิติวิทยาศาสตร์ โดยเขาอาศัยหลักฐานและการสังเกตอันคาดไม่ถึงเพื่อคลี่คลายคดีต่างๆ อย่างที่หมอวัตสัน เพื่อนร่วมบ้านของเขาได้ประมวลความสามารถเอาไว้ ในเนื้อเรื่อง A Study in Scarlet ว่า

ข้าพเจ้า (วัตสัน) ลองคิดแจกแจงในใจถึงหัวข้อต่างๆ ที่เขา (โฮล์มส์) เคยแสดงให้ข้าพเจ้าได้เห็นว่าเขามีความรู้ดี ข้าพเจ้าถึงกับหยิบปากกามาจดเอาไว้ด้วย

1. ความรู้ด้านวรรณคดี—ไม่มี
2. ความรู้ด้านปรัชญา—ไม่มี
3. ความรู้ด้านดาราศาสตร์—ไม่มี
4. ความรู้ด้านการเมือง—อ่อนด้อย
5. ความรู้ด้านพฤกษศาสตร์—แล้วแต่กรณี มีความรอบรู้ในเรื่องพืชมีพิษ ฝิ่น และพิษทั่วๆ ไป แต่ไม่รู้เรื่องการทำสวนในเชิงปฏิบัติแต่อย่างใด
6. ความรู้ด้านธรณีวิทยา—รู้ในทางปฏิบัติแต่ยังจำกัด สามารถ

บอกลักษณะดินที่แตกต่างกันได้จากการมองด้วยสายตา หลังกลับจากการเดินทางเคยชี้ให้ข้าพเจ้าดูคราบโคลนที่กระเด็นเปื้อนขากางเกงของเขา แล้วบอกได้ว่าได้มาจากส่วนใดของกรุงลอนดอนด้วยการดูสีและองค์ประกอบ

7. ความรู้ด้านเคมี—ลึกซึ้ง
8. ความรู้ด้านกายวิภาค—ถูกต้องแม่นยำ แต่ปะปนไม่เป็นระบบ
9. ความรู้เรื่องวรรณกรรมแนวเร้าอารมณ์—มากมาย ดูเหมือนว่าเขาจะรู้รายละเอียดทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องสยองขวัญทุกเรื่องในศตวรรษนี้
10. เล่นไวโอลินได้ดี
11. เป็นนักกระบี่กระบอง นักมวย และนักฟันดาบที่เก่งฉกาจ
12. มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายอังกฤษในเชิงปฏิบัติเป็นอย่างดี

นั่นเป็นข้อสรุปที่หมอวัตสันรู้สึกอัศจรรย์กับความรู้อันหลากหลายของเชอร์ล็อก โฮล์มส์

ในเนื้อเรื่องได้มีการกล่าวถึง ความรู้ความสามารถที่โดยปกติแล้วบุคคลทั่วไปไม่เคยศึกษาหรือสังเกตถึง แต่สิ่งเหล่านั้นกลับเป็นสิ่งที่ช่วยให้เชอร์ล็อก โฮล์มส์สามารถไขคดีปริศนาอันลึกลับได้อย่างมากมาย

อาจกล่าวได้ว่า เชอร์ล็อก โฮล์มส์มีความสามารถในการวิเคราะห์หลักฐานทางกายภาพอย่างถูกต้องแม่นยำอย่างมาก กระบวนการตรวจสอบหลักฐานของเขามีหลายกรรมวิธี เช่น การเก็บรอยรองเท้า รอยเท้าสัตว์ และรอยล้อรถจักรยานเพื่อใช้วิเคราะห์การกระทำใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการเกิดอาชญากรรม หรือการวิเคราะห์ประเภทของยาสูบเพื่อระบุตัวตนของอาชญากร และโฮล์มส์ยังเคยตรวจสอบร่องรอยของผงดินปืน และสามารถเปรียบเทียบกระสุนที่พบในที่เกิดเหตุจนทำให้แยกแยะได้ว่าฆาตกรมี

สองคน ที่สำคัญที่สุดโฮล์มส์ยังเป็นคนแรกๆ ที่มีแนวคิดในการตรวจสอบลายนิ้วมืออีกด้วย

ด้วยนิสัย ทักษะ และความรู้ความสามารถต่างๆ ของเชอร์ล็อก โฮล์มส์ ทำให้สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของโฮล์มส์และหมอวัตสัน ซึ่งเป็นทั้งผู้ติดตามอย่างจงรักภักดีและผู้จดบันทึกเรื่องราวของเขาเป็นที่สุด นั่นก็คือ เรื่องราวลึกลับแปลกประหลาดที่อธิบายให้กระจ่างแจ้งไม่ได้ นั่นเอง

ถิ่นที่อยู่

ตามเนื้อเรื่องเชอร์ล็อก โฮล์มส์และหมอวัตสันรู้จักกันครั้งแรก เนื่องจากต่างต้องการหาผู้ร่วมเช่าห้องพักอยู่ด้วยกันในกรุงลอนดอนเพื่อลดค่าใช้จ่าย ห้องพักที่ทั้งสองเช่าเป็นบ้านของมิสซิสฮัดสัน ตั้งอยู่ที่บ้านเลขที่ 221 บี ถนนเบเกอร์ ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ โดยพวกเขาเช่าพื้นที่ชั้นสองของบ้าน ส่วนมิสซิสฮัดสันอาศัยอยู่ชั้นล่างและทำหน้าที่จัดเตรียมอาหารเช้าให้พวกเขาด้วย

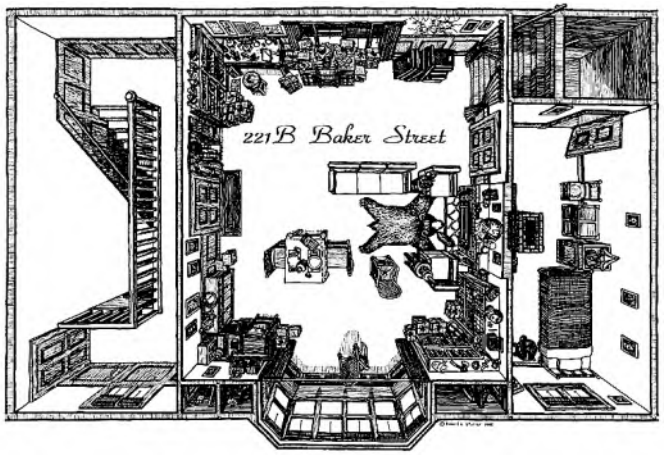

บ้านเลขที่ 221 บี ถนนเบเกอร์

หมอวัตสันเคยย้ายออกจากบ้านเช่านี้ไปเมื่อคราวแต่งงาน ทว่าหลังจากภริยาเสียชีวิต หมอวัตสันก็ย้ายกลับมาอยู่กับเชอร์ล็อก โฮล์มส์อีกครั้ง

ครอบครัว และความรัก

เชอร์ล็อก โฮล์มส์มีพี่ชายหนึ่งคนคือ ไมครอฟต์ โฮล์มส์ ซึ่งทำงานเป็นเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลาง แต่ไม่มีข้อมูลอื่นที่เกี่ยวกับครอบครัวของเขา โฮล์มส์ไม่ได้แต่งงาน เขามองว่าความรักเป็นเรื่องของอารมณ์ที่จะทำให้การพิเคราะห์เหตุผลเกิดความสับสนผิดพลาดได้ กระนั้นเขาก็เคยแสดงความชื่นชมต่อสตรีผู้หนึ่งและมีเพียงผู้เดียวเท่านั้น นั่นคืออดีตนักแสดงชูโรงโอเปร่าชาวอเมริกัน ผู้เคยมีสัมพันธ์ลับกับมกุฎราชกุมารแห่งโบฮีเมีย เพราะเธอเคยสามารถรู้ทันแผนของโฮล์มส์และซ้อนแผนของเขาได้ สำหรับโฮล์มส์แล้วเธอคือยอดหญิง เขามองว่าเธอนั้นอยู่เหนือและบดบังสตรีเพศเดียวกันทุกคน และเธอผู้นั้นมีชื่อว่า ไอรีน แอดเลอร์ (Irene Adler)

การงานอาชีพ

เชอร์ล็อก โฮล์มส์ทำงานเพียงอย่างเดียวคือ เป็นนักสืบเอกชนที่ทำงานตามการว่าจ้างเป็นคราวๆ ไป อย่างไรก็ดี มีหลายครั้งที่โฮล์มส์ได้ให้คำปรึกษาและทำคดีเพื่อช่วยเหลือเพื่อนตำรวจที่สก็อตแลนด์ยาร์ด หรือเพื่อความบันเทิงส่วนตัว ลูกค้าส่วนใหญ่ของโฮล์มส์เป็นผู้มีฐานะดี โฮล์มส์จึงได้รับค่าจ้างอย่างงามจนสามารถใช้ชีวิตได้อย่างสุขสบาย

นอกจากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ความโด่งดังของเชอร์ล็อก โฮล์มส์ ทำให้ผู้อ่านจำนวนมากเชื่อว่าเขามีตัวตนจริงและพากันเขียนจดหมายไปหาเขาอยู่เสมอ

นอกจากนี้เรื่องราวของเชอร์ล็อก โฮล์มส์ได้มีการนำไปดัดแปลงและแต่งเพิ่มเติมขึ้นใหม่อีกโดยนักเขียนคนอื่นอีกหลายคน ทั้งที่เขียนร่วมกับทายาทของโคนัน ดอยล์ และเขียนขึ้นใหม่อย่างเป็นเอกเทศ บทประพันธ์เรื่องเชอร์ล็อก โฮล์มส์ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ละครวิทยุ และสื่ออื่นๆ อีกมากมายนับไม่ถ้วน กระทั่งบันทึกสถิติโลกในกินเนสบุ๊ค โดยได้ระบุไว้ว่า เชอร์ล็อก โฮล์มส์เป็น “ตัวละครที่มีผู้แสดงมากที่สุด” ภาพลักษณ์ของโฮล์มส์กลายเป็นสัญลักษณ์ของนักสืบ และส่งอิทธิพลต่อวรรณกรรมและการแสดงในประเภทรหัสคดีจำนวนมาก

ดร.จอห์น เฮมิช วัตสัน และ เชอร์ล็อก โฮล์มส์

ประวัติของดร.จอห์น วัตสัน

ดร.จอห์น เฮมิช วัตสัน (Dr. John Hemish Watson) หรือที่รู้จักทั่วไปในชื่อ หมอวัตสัน เขาเป็นตัวละครสำคัญตัวหนึ่งในเรื่องเชอร์ล็อก โฮล์มส์ หมอวัตสันเป็นเพื่อนสนิทของเชอร์ล็อก โฮล์มส์ และเป็นผู้บันทึกประวัติของโฮล์มส์ รวมถึงบันทึกคดีที่น่าสนใจต่าง ๆ ของโฮล์มส์เอาไว้ โคนัน ดอยล์ผู้แต่งได้สมมติให้นวนิยายเรื่องนี้เขียนขึ้นโดยหมอวัตสัน แล้วค่อยลงพิมพ์และเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์

ตามเนื้อเรื่อง หมอวัตสันรู้จักกับเชอร์ล็อก โฮล์มส์ เนื่องจากทั้งสองคนต่างก็ต้องการหาเพื่อนในการเช่าห้องพักร่วมกันในกรุงลอนดอน เขาและเชอร์ล็อก โฮล์มส์ได้เช่าห้องพักอยู่ด้วยกันที่บ้านเลขที่ 221 บี ถนนเบเกอร์ ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ โดยมีเจ้าของห้องพักที่พวกเขาเช่าอยู่คือมิสซิส

ภาพประกอบนิยายเชอร์ล็อก โฮล์มส์ในยุคแรกที่ตีพิมพ์เผยแพร่

ฮัดสัน ในราวช่วงปลายคริสต์ศตวรรษ 1807 หมอวัตสันได้แต่งงานกับนางสาวแมรี่ มอร์สตัน ซึ่งเป็นลูกความคนหนึ่งของโฮล์มส์ ต่อมาภายหลังภริยาของเขาก็ได้เสียชีวิตลง หลังจากนั้นหมอวัตสันก็ได้ย้ายกลับมาอยู่กับเชอร์ล็อก โฮล์มส์อีกครั้ง

กล่าวได้ว่า เชอร์ล็อก โฮล์มส์ใช้ช่วงชีวิตการงานส่วนใหญ่ของตนอยู่กับหมอวัตสัน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทและผู้จดบันทึกชีวประวัติของเขา หมอวัตสันมี 2 บทบาทในชีวิตของโฮล์มส์ อย่างแรกคือ เขาเป็นผู้ช่วยโฮล์มส์ในการสะสางคดี ทำหน้าที่คอยดูต้นทาง เป็นนกต่อเป็นผู้ช่วย และผู้ที่คอยส่งข่าว

อย่างที่สองคือ เขาเป็นผู้บันทึกชีวประวัติของโฮล์มส์ เรื่องราวของโฮล์มส์ซึ่งเขียนขึ้นจากมุมมองของวัตสันในรูปบทสรุปของคดีที่มีเรื่องราวที่น่าสนใจต่างๆ ที่ซึ่งโฮล์มส์เคยสะสางมา โฮล์มส์มักบ่นว่างานเขียนของวัตสันนั้นเร้าอารมณ์มากเกินไป และมักจะบอกให้วัตสันบันทึกแต่ข้อเท็จจริงกับรายงานทางวิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ถึงกระนั้น เชอร์ล็อก โฮล์มส์กับหมอวัตสันนั้นก็มีความเป็นมิตรต่อกันอย่างมาก มีการบรรยายในนวนิยายหลายครั้งหลายคราวถึงความชื่นชมที่โฮล์มส์มีต่อหมอวัตสัน ซึ่งมักถูกปิดบังเอาไว้ภายใต้ความเย็นชาของเขา

โดยรวมแล้วเชอร์ล็อก โฮล์มส์ประกอบอาชีพนักสืบอยู่เป็นเวลา 23 ปี และหมอวัตสันนั้นก็ได้อยู่ร่วมอาชีพในชีวิตการงานของเขานานถึง 17 ปี

ตำนานหมาปีศาจ

Sherlock Holmes

THE HOUND OF THE BASKERVILLES

1

มิสเตอร์เชอร์ล็อก โฮล์มส์

มิสเตอร์เชอร์ล็อก โฮล์มส์ซึ่งปกติทุกเช้าจะตื่นสายมาก เว้นก็แต่โอกาสอันเกิดไม่บ่อย เช่นเมื่อเขาไม่หลับไม่นอนอยู่จนถึงเช้า บัดนี้กำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารเช้า ข้าพเจ้ายืนอยู่บนพรมหน้าเตาผิง กำลังหยิบไม้เท้าซึ่งอาคันตุกะของเราได้ลืมทิ้งไว้เมื่อคืนขึ้นมาดู เป็นไม้เท้าอันงาม เนื้อแน่น หัวไม้กลมมัน แบบที่เรียกกันว่า "ปืนลอว์เยอร์" ที่ใต้หัวไม้เป็นปลอกเงินคาดตามขวางกว้างเกือบหนึ่งนิ้ว มีตัวอักษรสลักเอาไว้ว่า "*แด่ เจมส์ มอร์ติเมอร์ เอ็มอาร์ซีเอส จากมิตรสหายที่ซีซีเอช*" และลงเวลาเป็นปี ค.ศ. 1884 ด้วย ไม้เท้านั้นเป็นชนิดที่หมอประจำบ้านสมัยก่อนมักถือเพราะทำให้ดูภูมิฐานและน่าเชื่อถือ

"เอาล่ะ วัตสัน คุณได้อะไรจากไม้เท้านั่นบ้างไหม"

โฮล์มส์กำลังนั่งหันหลังให้ข้าพเจ้าอยู่และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ส่งสัญญาณให้เขารู้สักนิดว่าข้าพเจ้ากำลังทำอะไร

"คุณรู้ได้อย่างไรว่าผมกำลังทำอะไรอยู่ผมคิดว่าคุณท่าจะมีตาหลังเป็นแน่"

"อย่างน้อยที่สุดผมก็มีกาใส่กาแฟชุบเงินที่ขัดจนเงาวับอยู่ตรงหน้า" เขาพูด "ว่าแต่บอกผมหน่อยเถอะ วัตสันว่าคุณได้ข้อมูลอะไรจากไม้เท้าของอาคันตุกะของเราบ้าง เราโชคไม่ดีที่คลาดกันกับเขาเลยไม่รู้ว่าเขามีธุระอะไร ดังนั้นของที่เขาลืมทิ้งไว้โดยบังเอิญจึงมี

ความสลักสาคัญทีเดียว ผมอยากฟังคุณประมวลลักษณะของชายคนนี้จากการสำรวจไม้เท้าดู”

“ผมคิดว่า” ข้าพเจ้าพูดโดยพยายามดำเนินตามวิธีการของเพื่อนเท่าที่จะทำได้ “มิสเตอร์มอร์ติเมอร์เป็นแพทย์สูงอายุที่ประสบความสำเร็จและเป็นที่เคารพนับถือ เนื่องจากบรรดาผู้ที่รู้จักเขาได้มอบเครื่องหมายแห่งความยกย่องชื่นชมชิ้นนี้ให้แก่เขา”

“ประมวลได้ดีนี่!” โฮล์มส์พูด “ยอดมาก!”

“ผมยังคิดด้วยว่าเป็นไปได้ว่าเขาเป็นหมอบ้านนอกที่ไปเยี่ยมคนไข้ด้วยการเดินเป็นส่วนใหญ่”

“เหตุใดจึงคิดเช่นนั้นล่ะ”

“ก็เพราะไม้เท้านี้เดิมทีเป็นไม้เท้าที่สวยงามมาก แต่ก็ถูกใช้จนสึกหรอ ผมจึงแทบไม่คิดว่าหมอในเมืองจะเป็นคนถือมัน ปลอกเหล็กอย่างหนาก็สึก แสดงว่าเขาใช้ไม้เท้านี้อยู่บ่อยมากทีเดียว”

“มีเหตุผลดีเยี่ยม!” โฮล์มส์ชม

“แล้วนอกจากนี้ก็ยังมีข้อความว่า “มิตรสหายที่ซีซีเอช” อีกด้วย ผมจึงเดาว่าตัวอักษรย่อต้องเป็นชื่อของชมรมล่าสัตว์สักแห่งเป็นแน่ซึ่งอาจเป็นชมรมในท้องถิ่นที่เขาได้ช่วยผ่าตัดให้แก่สมาชิกมาแล้วก็เป็นได้ ดังนั้นจึงได้มีการมอบของขวัญเล็กๆ น้อยๆ นี้เพื่อเป็นการตอบแทน”

“จริงๆ นะวัตสัน คุณเก่งขึ้นมาทีเดียว” โฮล์มส์ชมพลางถอยเก้าอี้ขยับไปด้านหลังแล้วจุดบุหรี่สูบ” ผมต้องบอกล่ะนะว่าในบรรดาเรื่องทั้งหมดทั้งมวลที่คุณสู้อุตส่าห์เขียนเพื่อเผยแพร่ความสำเร็จเล็กๆ น้อยๆ ของผมนั้น คุณได้ประเมินความสามารถของตัวเองต่ำเกินไปเสมอ จริงอยู่ที่คุณอาจไม่ได้เป็นผู้ไขคดีให้เกิดความกระจ่าง แต่คุณน่ะเป็นสื่อนำแสงสว่างมาให้ คนบางคนแม้จะไม่ได้มีอัจฉริยภาพ แต่ก็มีพลังอันน่าทึ่งในการกระตุ้นให้เกิดอัจฉริยภาพได้เพื่อนยาก ผมขอ

สารภาพว่าผมเป็นหนี้บุญคุณคุณในเรื่องนี้อยู่มากโข”

เขาไม่เคยเอ่ยอะไรลักษณะนี้มาก่อน และข้าพเจ้าต้องยอมรับล่ะว่าคำพูดของเขาทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีปรีดายิ่งนัก เพราะข้าพเจ้ารู้สึกน้อยใจอยู่บ่อยครั้งที่เขาไม่นำพาต่อการที่ข้าพเจ้าแสดง ความชื่นชม และต่อการที่ข้าพเจ้าพยายามเผยแพร่วิธีการของเขาให้เป็นที่รู้จัก ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจเช่นกันเมื่อข้าพเจ้าได้เรียนรู้ระบบ วิธีของเขา จนนามาประยุกต์ใช้ไปในทางที่ได้รับการยอมรับจากเขา เช่นนี้ได้ ตอนนี้เขาเอาไม้เท้าไปจากมือของข้าพเจ้าแล้วสำรวจดูด้วย ตาเปล่าอยู่สองสามนาที จากนั้นเขาก็วางบุหรี่ลงด้วยสีหน้าท่าทาง แสดงความรู้สึกสนใจ แล้วเอาไม้เท้าไปที่หน้าต่างและใช้กระจกนูน ส่องตรวจดูอีกครั้ง

“น่าสนใจ แม้ว่าจะเป็นเรื่องธรรมดาๆ ก็ตาม” เขาพูดขณะกลับไปยังเก้าอี้ยาวซึ่งเป็นมุมโปรดของเขา” มีปัจจัยบ่งชี้อยู่หนึ่งหรือ สองปัจจัยอยู่บนไม้เท้านี้ซึ่งเป็นมูลฐานให้เราอนุมานได้หลายเรื่องทีเดียว”

“ยังมีสิ่งที่เล็ดลอดสายตาผมไปอีกอย่างนั้นหรือ” ข้าพเจ้าถามด้วยความทะนงตนอยู่ “ผมเชื่อว่าไม่มีเรื่องสาคัญเรื่องใดที่ผมมองข้ามไปเลยนะ”

“วัตสันที่รัก ผมเกรงว่าสิ่งที่คุณสรุปมาส่วนใหญ่จะผิดพลาดไป เมื่อผมพูดว่าคุณได้กระตุ้นผมว่ากันตามตรงก็คือบางครั้งข้อสรุปที่ผิดของคุณนั่นแหละได้นำผมไปสู่ความจริง ไม่ได้หมายความว่าคุณผิดทั้งหมดหรอกนะในกรณีนี้ ชายผู้นี้เป็นหมอชนบทจริงๆ และเขาก็เดินมากด้วยจริงๆ ”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็พูดถูกน่ะสิ”

“ถูกแค่นั้นแหละ”

“แต่นั่นก็หมดแล้วนี่นา”

“ไม่ใช่ไม่ใช่ วัตสันที่รัก ยังไม่หมดแค่นั้น ยังไม่หมดอย่าง

แน่นอน ผมขอแย้งล่ะนะ เช่นในเรื่องที่ว่าการให้ของขวัญกับหมอน่ะน่าจะมาจากโรงพยาบาลสักแห่งมากกว่าจากชมรมล่าสัตว์และเมื่อตัวอักษร *'ซีซี'* วางอยู่ข้างหน้าคำว่า *'โรงพยาบาล'* ด้วยแล้วก็ย่อมต้องเป็นคำว่า*'ชาริงครอส'*อย่างแน่นอน"

"คุณอาจจะถูก"

"ความเป็นไปได้อยู่ในแนวทางนั้นแหละ และหากเราถือว่านี่เป็นสมมติฐานที่น่าเชื่อถือล่ะก็ เราจะมีข้อมูลพื้นฐานใหม่ในการเริ่มประมวลรายละเอียดเกี่ยวกับอาคันตุกะลึกลับผู้นี้ได้"

"ก็ได้ สมมติว่าตัวอักษร *'ซีซีเอช'* ย่อมาจาก *'โรงพยาบาล' 'ชาริงครอส'* จริง เราจะอนุมานสิ่งใดต่อไปจากนี้ได้อีกเล่า"

"ไม่เห็นนัยของอะไรอีกเลยหรือ คุณก็รู้วิธีการของผมนี่ จงใช้มันสิ!"

"ผมคิดหาได้แต่ข้อสรุปที่เด่นชัดเท่านั้นว่าชายคนนี้เคย ปฏิบัติหน้าที่ในเมืองมาก่อนแล้วจึงย้ายไปชนบท"

"ผมคิดว่าเราอาจจะอาจหาญตีขลุมไปมากกว่านั้นอีกหน่อยก็ได้ลองพิจารณาในแง่นี้ดูเถิดของขวัญลักษณะนี้เหมาะจะมอบให้กันในโอกาสใดที่สุดเล่า เมื่อใดเล่าที่มิตรสหายของเขาจะร่วมกันมอบสิ่งที่แสดงไมตรีจิตของพวกเขา นั่นย่อมต้องเป็นคราวที่หมอมอร์ติเมอร์ได้ลาออกจากงานที่โรงพยาบาลมาเปิดรักษาคนไข้เอง เรารู้ว่ามีการให้ของขวัญกัน เราเชื่อว่าเขาเปลี่ยนงานจากโรงพยาบาลในเมืองไป รักษาคนไข้ในชนบท ดังนั้นเราจะขยายข้ออนุมานของเราออกไปไกลอีกหน่อย ด้วยการสรุปว่าของขวัญนี้มอบให้กันในโอกาสที่มีการเปลี่ยนงาน"

"ดูเหมือนว่ามีความเป็นไปได้แน่"

"ทีนี้คุณจะออกความเห็นไม่ได้หรอกว่าเขาเคยเป็นแพทย์ของโรงพยาบาล เพราะว่าคนผู้นั้นต้องเป็นผู้มีชื่อเสียงและรักษา คนไข้มา

นมนานจึงจะดำรงตำแหน่งนั้นได้และคนที่อยู่ในฐานะเช่นนั้น ย่อมไม่ยอมร่อนเร่พเนจรไปอยู่ในชนบทหรอก ดังนั้นเขาจะเป็นอะไรได้ล่ะ หากเขาทำงานในโรงพยาบาล แต่ไม่ได้อยู่ในคณะแพทย์ล่ะก็ เขาก็คงเป็นได้แค่ผู้ช่วยศัลยแพทย์หรือผู้ช่วยแพทย์ซึ่งมีฐานะ สูงกว่านักศึกษาแพทย์ชั้นปีสุดท้ายอยู่เล็กน้อย นอกจากนี้เขาได้ออก จากโรงพยาบาลมาห้าปีแล้ว หลักฐานคือปีที่อยู่บนไม้เท้าอย่างไรล่ะ ดังนั้นวัตสันที่รักหมอประจำบ้านวัยกลางคน ท่าทางเอาจริงเอาจังจึงต้องอันตรธานหายไปในอากาศ แต่กลับปรากฏเป็นหมอหนุ่มอายุ ไม่ถึงสามสิบ เป็นคนที่มีไมตรีจิต ไม่ทะเยอทะยานอยาก ชอบใจลอย และเป็นเจ้าของสุนัขตัวหนึ่งซึ่งเป็นตัวโปรดของเขา ผมประเมินคร่าวๆ ว่าสุนัขนั้นน่าจะใหญ่กว่าพันธุ์เทอร์เรียร์แต่ก็เล็กกว่าพันธุ์มาสติฟฟ์นะ”

ข้าพเจ้าหัวร่ออย่างไม่เชื่อ ขณะที่เชอร์ล็อก โฮล์มส์ เอนหลังพิงเก้าอี้ยาวและพ่นควันบุหรี่เป็นวงเล็กๆ ลอยขึ้นไปสู่เพดาน

“ในส่วนหลังของข้ออนุมาน ผมไม่มีทางจะตรวจสอบคุณหรอก” ข้าพเจ้ากล่าว “แต่อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ยากที่จะหาข้อมูลสักสองสามประการเกี่ยวกับอายุและอาชีพการงานของคนผู้นี้ได้”

ข้าพเจ้าหยิบทำเนียบนามของแพทย์ลงมาจากชั้นหนังสือทางการแพทย์แล้วพลิกหาชื่อดู มีผู้ใช้นามสกุลมอร์ติเมอร์อยู่หลายคน แต่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นอาคันตุกะของเรา ข้าพเจ้า อ่านประวัติของเขาด้วยเสียงอันดัง

“มอร์ติเมอร์เจมส์เอ็มอาร์ซีเอส (MRCS ย่อมา จาก Member of Royal College of Surgeon หรือสมาชิก ราชวิทยาลัยศัลยแพทย์) 1882 กริมเพน ดาร์ทมัวร์เดวอน ผู้ช่วยศัลยแพทย์ที่โรงพยาบาลชาริงครอสตั้งแต่ปี1882 ถึงปี1884 เป็นผู้ได้รับรางวัลแจ็กสันด้านพยาธิวิทยาเปรียบเทียบจากบทความชื่อ” โรคอุบัติซ้าได้หรือไม่ ” เป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ของสมาคมพยาธิ วิทยาสวีเดน เป็นผู้เขียนเรื่อง” ความ

แปลกประหลาดบางประการของการปรากฏลักษณะของบรรพบุรุษที่ขาดหายไปบางชั่วอายุคน" (ลานเซต, 1882) และ "เราก้าวหน้าอยู่หรือ" (เจอร์นัล ออฟ ไซโคโลจี, มีนาคม 1883) เป็นเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ประจำตำบลกริมเพน ทอร์สลีและไฮบาร์โรว์"

"ไม่ยักกะมีบอกเรื่องชมรมล่าสัตว์เลยนะวัตสัน" โฮล์มส์พูดหยอกพร้อมกับยิ้มให้อย่างยียวน" แต่ก็เป็นแพทย์ชนบทจริงอย่างที่คุณได้ตั้งข้อสังเกตเอาไว้อย่างถ้วนถี่ดี ผมคิดว่าข้อสรุปของผมฟังขึ้นอยู่พอควรเลยทีเดียว หากจำไม่ผิดคำบรรยายลักษณะที่ผมใช้ได้แก่ เป็นกันเอง ไม่ทะเยอทะยานอยาก และชอบใจลอย จากประสบการณ์ของผม มีเพียงคนที่มีไมตรีจิตเท่านั้นที่จะได้รับของระลึก มีเพียงคนที่ไม่ทะเยอทะยานอยากเท่านั้นที่ยอมสละอาชีพการงานในลอนดอนไปอยู่บ้านนอกได้และคนใจลอยเท่านั้นที่ทิ้งไม้เท้าของตัวเองเอาไว้แทนที่จะทิ้งนามบัตร หลังจากที่อุตส่าห์คอยอยู่ในห้องของคุณเป็นชั่วโมงแล้วอย่างนั้น"

"แล้วเรื่องหมาล่ะ"

"หมามักคาบไม้เท้าอันนี้ตามหลังนายของมันเป็นประจำ

เนื่องจากว่าไม้เท้ามีน้ำหนักมาก หมาจึงต้องกัดคาบตรงกลางไม้เสียแน่น และเห็นรอยเขี้ยวของมันชัดเจนตามที่เห็นจากระยะห่างระหว่างรอยฟันเหล่านี้ ผมคิดว่าขากรรไกรของหมากว้างเกินกว่าที่จะเป็นหมาพันธุ์เทอร์เรีย แต่ก็ไม่กว้างพอที่จะเป็นของหมาพันธุ์มาสติฟฟ์ ดังนั้นมันต้องเป็นใช่แล้ว—ให้ตายเถอะ มัน*เป็น*หมาพันธุ์สแปเนียล ขนเป็นลอนสลวยแน่ๆ "

เขาลุกขึ้น เดินไปเดินมาระหว่างที่พูดแล้วตอนนี้ไปหยุดอยู่ที่หน้าต่าง น้ำเสียงของเขาบ่งบอกความเชื่อมั่นเสียจนข้าพเจ้าต้องเงยหน้าขึ้นมองด้วยความประหลาดใจ

"เพื่อนเอ๋ย คุณแน่ใจเรื่องนั้นได้อย่างไรกัน"

“ก็ด้วยเหตุผลที่ง่ายมาก เพราะว่ามีหมาพันธุ์ที่ว่าอยู่ตรงบันไดหน้าประตูบ้านของเราอย่างไรล่ะ เจ้าของของมันกำลังสั่นกระดิ่งอย่าเพิ่งไปไหน ผมขอละ วัตสัน เขาเป็นเพื่อนร่วมอาชีพกับคุณ ดังนั้นถ้าคุณอยู่ด้วยอาจจะเป็นการช่วยผมได้ตอนนี้เป็นตอนที่โชคชะตา กำลังน่าลุ้นระทึกทีเดียว วัตสัน ในเมื่อคุณได้ยินเสียงฝีเท้าเดินขึ้น บันไดเข้ามายังชีวิตของคุณ โดยที่คุณก็ไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องดีหรือ เรื่องร้ายกันแน่คุณหมอเจมส์มอร์ติเมอร์ผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์มีอะไรจะปรึกษาเชอร์ล็อก โฮล์มส์ผู้เชี่ยวชาญด้านอาชญากรรมกันนะ เชิญเข้ามาได้!”

รูปพรรณสัณฐานของผู้มาเยือนเราสร้างความประหลาดใจให้แก่ข้าพเจ้าทีเดียว เพราะข้าพเจ้าคาดเอาไว้ว่าเขาคงเป็นหมอบ้านนอกตามแบบฉบับ แต่เขากลับเป็นคนผอมและสูงมาก จมูกซึ่งยาวราวกับจะงอยปากของนกยื่นออกมาระหว่างดวงตาสีเทาคมกริบซึ่งอยู่ชิดกันและเป็นประกายสดใสอยู่เบื้องหลังแว่นตากรอบทอง เขาแต่งกายตามอาชีพ แต่ออกจะซอมซ่อไปสักหน่อย เพราะเสื้อนอกของเขา มอซอและปลายกางเกงของเขาก็หลุดลุ่ย แม้จะยังหนุ่มแน่นแต่หลังของเขากลับค่อม เวลาเดินศีรษะของเขาจะยื่นล้ำไปก่อน ลักษณะโดยรวมดูแล้วเป็นคนใจดี เมื่อเขาเดินเข้ามา สายตาเขาก็มองไปเห็นไม้เท้าที่อยู่ในมือของโฮล์มส์เข้า เขาจึงรีบเข้าไปหาพร้อมกับอุทานออกมาอย่างยินดีปรีดา” ผมดีใจมากจริงๆ ” เขากล่าว “เพราะผมไม่แน่ใจว่าลืมมันไว้ที่นี่ หรือว่าที่สานักงานจ่ายของกันแน่ ผมจะไม่มีวัน เสียไม้เท้าอันนี้ไปเด็ดขาด”

“น่าจะเป็นของขวัญที่ได้มานะ ผมว่า” โฮล์มส์ปรารภ

“ใช่แล้วครับ”

“จากโรงพยาบาลชาริงครอสใช่ไหมครับ”

“จากเพื่อนร่วมงานคนหรือสองคนที่นั่นเนื่องในโอกาสที่ผม

แต่งงาน”

“โธ่ โธ่ แย่จริง!” โฮมล์มพูดพลางส่ายหน้า

หมอมอร์ติเมอร์กะพริบตาปริบๆ อยู่หลังแว่นตาด้วยอาการงงงวย

“ทำไมถึงแย่ล่ะครับ”

“ก็แค่เรื่องที่คุณทำให้การอนุมานเล็กๆ น้อยๆ ของเราคลาดเคลื่อนไปเท่านั้น คุณบอกว่าได้มาในวาระที่คุณแต่งงานอย่างนั้น หรือ”

“ใช่แล้วครับ ผมแต่งงานจึงลาออกจากงานที่โรงพยาบาลด้วยความหวังอย่างเต็มเปี่ยมกับการตรวจรักษาโดยให้คำปรึกษา เพราะผมจำเป็นที่จะต้องสร้างเนื้อสร้างตัวเองน่ะครับ”

“นั่นอย่างไร นั่นอย่างไรล่ะอย่างไรเสียเราก็ไม่ได้อนุมานผิดมากนัก” โฮล์มส์กล่าว” เอาล่ะ คุณหมอเจมส์ มอร์ติเมอร์”

“เรียกมิสเตอร์เถอะครับ มิสเตอร์—ผมก็แค่เอ็มอาร์ซีเอสธรรมดาๆ เท่านั้นแหละครับ”

“แต่ก็เห็นได้ชัดว่าคุณเป็นผู้มีความรู้อย่างเที่ยงแท้อยู่”

“เป็นมือสมัครเล่นในเรื่องวิชาการน่ะครับ มิสเตอร์โฮล์มส์ เป็นดั่งผู้เก็บเล็กผสมน้อยจากเปลือกหอยบนหาดแห่งมหาสมุทรที่ไม่ผมเป็นที่รู้จัก ผมเข้าใจว่าผมกำลังพูดอยู่กับมิสเตอร์เชอร์ล็อก โฮล์มส์ ไม่ใช่...”

“ถูกแล้วครับ นี่คือหมอวัตสัน เพื่อนของผมเอง”

“ยินดีที่ได้พบคุณหมอนะครับ ผมเคยได้ยินคนเขาเอ่ย ถึงคุณหมอโยงกันกับเพื่อนของคุณหมออยู่ครับ มิสเตอร์โฮล์มส์ ลักษณะของคุณทำให้ผมรู้สึกสนใจมาก ผมแทบไม่ได้คาดไว้เลยว่าจะได้เห็นกะโหลกศีรษะที่ยาว หรือวิวัฒนาการของโหนกคิ้วที่โดดเด่น เช่นนี้ คุณจะว่ากระไรไหมครับหากผมจะขอคลาร่องกระดูกขม่อมของคุณสักหน่อย กระโหลกจำลองแบบศีรษะของคุณนี่แหละครับจะเป็นสิ่งประดับพิพิธภัณฑ์ทางมานุษยวิทยาใดๆ ก็ได้จนกว่าจะมีของจริงไป

แสดง ผมไม่ได้มีเจตนาจะกล่าวให้เกินจริงไปแต่อย่างใด แต่ผมขอสารภาพว่าผมอยากได้กะโหลกของคุณเสียเหลือเกิน”

เชอร์ล็อก โฮล์มส์ผายมือให้ผู้มาเยือนท่าทางแปลกๆ ของเรา นั่งเก้าอี้” ผมเห็นแล้วครับว่าคุณเป็นผู้มีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับวิธีคิดอันเป็นเอกลักษณ์ของคุณ เฉกเช่นเดียวกันกับของผม” เขา กล่าว “ผมสังเกตจากนิ้วชี้ของคุณว่าคุณมวนบุหรี่สูบเอง ดังนั้นหากจะจุดสูบสักมวนก็เชิญตามสบาย”

ชายผู้นั้นล้วงเอากระดาษกับยาเส้นออกมาจับมวนอย่างชำนาญจนน่าประหลาดใจ เขามีนิ้วเรียวยาวที่ขยับได้คล่องราวกับหนวดแมลง

โฮล์มส์นิ่งเงียบไป แต่สายตาที่คอยลอบเหลือบมองอยู่เนืองๆ ทำให้ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาสนอกสนใจอาคันตุกะท่าทางประหลาดของเราอยู่

“ผมเข้าใจว่า...” ในที่สุดเขาก็พูดขึ้นมา” การที่คุณได้ให้

เกียรติผมในการมาที่นี่เมื่อคืนนี้และอีกครั้งในวันนี้คงไม่ได้หมายจะตรวจกะโหลกศีรษะของผมเท่านั้นหรอกนะครับ”

“ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่แม้ว่าผมจะยินดีมากหากได้มีโอกาสทำเช่นนั้นก็ตามมิสเตอร์โฮล์มส์ครับ ผมมาพบคุณก็เพราะผมยอมรับว่าตัวเองไม่ใช่คนที่เป็นงานเท่าใด และเป็นเพราะผมกำลังเผชิญอยู่กับปัญหาพิสดารที่สุดและร้ายแรงที่สุดเรื่องหนึ่งอย่างกะทันหัน จนเมื่อผมยอมรับว่าคุณเป็นผู้เชี่ยวชาญสูงสุดอันดับสองของยุโรป”

“นี่แน่ะ คุณครับ! ผมขอถามสักหน่อยเถอะว่าใครได้รับ เกียรติเป็นอันดับหนึ่งไม่ทราบ” โฮล์มส์ถามด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“สำหรับคนที่มีปัญญาในศาสตร์ความรู้อันถูกต้องแม่นยาแล้ว ผลงานของเมอซิเยอร์ แบร์ติฌอง ย่อมต้องดึงดูดใจอย่างยิ่งยวด”

“ถ้าอย่างนั้นคุณไปปรึกษาเขาไม่ดีกว่าหรือ”

“ผมพูดว่าสำหรับผู้ที่มีปัญญาในศาสตร์ความรู้อันถูกต้องแม่นยาน่ะครับ ทว่าในฐานะผู้ที่เชี่ยวชาญในทางปฏิบัติแล้วล่ะก็ คุณเป็นที่ยอมรับแต่เพียงหนึ่งเดียว ผมไม่ได้ตั้งใจจะ...”

“ก็นิดหน่อย” โฮล์มส์กล่าว “คุณหมอมอร์ติเมอร์ผมคิดว่าหากจะให้ดีก็อย่าให้มันอ้อมค้อมมากความไปเลย กรุณาเล่าลักษณะของปัญหาที่คุณต้องการความช่วยเหลือจากผมอย่างละเอียดมา เถอะครับ”

2

สานจากบาสเก็ตวิลล์

“ผมมีเอกสารฉบับหนึ่งอยู่ในกระเป๋า” หมอเจมส์ มอร์ติเมอร์กล่าว

“ผมสังเกตเห็นเอกสารนั่นตั้งแต่ที่คุณก้าวเข้ามาในห้องนี้แล้ว” โฮล์มส์บอก

“เป็นเอกสารเก่าแก่”

“ตั้งแต่สมัยศตวรรษที่สิบแปด หากว่าไม่ใช่ของทำปลอมขึ้นมานะ”

“คุณรู้ได้อย่างไรครับ”

“ก็คุณปล่อยมันแลบออกมานิ้วหรือสองนิ้วให้ผมทัศนา ตลอดเวลาที่คุณพูดอยู่น่ะสิ ผู้เชี่ยวชาญที่ระบุอายุเอกสารในช่วงสิบปีหรือราวๆ นั้นไม่ได้ก็เห็นจะเป็นผู้เชี่ยวชาญยอดแย่ล่ะนะ คุณอาจเคยอ่านข้อเขียนเล็กๆ น้อยๆ ของผมว่าด้วยเรื่องนี้มาแล้วก็เป็นได้ ผมเดาว่าเป็นเอกสารจากปี ค.ศ. 1730”

“ปีที่ถูกต้องคือ1742” หมอมอร์ติเมอร์ล้วงเอกสารออกมา

จากกระเป๋าที่อกเสื้อ” ผู้ที่มอบเอกสารของตระกูลฉบับนี้ให้อยู่ในความดูแลของผมคือเซอร์ชาร์ลส์บาสเกอร์วิลล์ซึ่งการเสียชีวิตอย่างกะทันหันและน่าโศกสลดของท่านเมื่อราวสามเดือนก่อน ยังให้เกิดความอกสั่นขวัญแขวนอย่างหนักในเดวอนเชียร์ผมกล่าวได้ว่าผมเคยเป็นทั้งมิตรคู่คิดและเป็นทั้งหมอประจำตัวของท่าน เซอร์บาสเกอร์วิลล์เป็นผู้มีจิตใจเด็ดเดี่ยวครับ ท่านฉลาดเฉียบแหลม เป็นนักลงมือ

ปฏิบัติ ไม่ใช่พวกเพ้อฝัน เฉกเช่นเดียวกันกับตัวผมนี่แหละอย่างไรก็ดีท่านให้ความสาคัญกับเอกสารนี้มาก อีกทั้งท่านก็ได้เตรียมใจที่จะพบวาระสุดท้ายที่เกิดขึ้นกับท่านในที่สุดด้วย”

โฮล์มส์ยื่นมือออกไปรับเอกสารมากางไว้ที่หน้าตักของเขา

“วัตสัน คุณจะสังเกตเห็นการเลือกใช้ตัวอักษร ‘เอสสั้น’ *กับ* ‘เอสยาว’ อันเป็นข้อบ่งข้อหนึ่งจากหลายข้อที่ช่วยให้ผมระบุเวลาได้”

ข้าพเจ้ามองข้ามไหล่ของเขาไปดูกระดาษสีเหลืองและตัวอักษรที่ลางเลือน ตรงหัวกระดาษเขียนไว้ว่า” *คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์”* และด้านล่างมีตัวเลข *“1742”* ตัวใหญ่เขียนเอาไว้อย่างหวัดๆ อยู่

“ดูเหมือนจะเป็นบันทึกหรืออะไรเทือกนั้น”

“ใช่แล้วครับ เป็นบันทึกของตำนานเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในตระกูลบาสเกอร์วิลล์”

“แต่ผมเข้าใจว่าเรื่องที่คุณปรารถนาจะปรึกษาผมเป็นเรื่องที่ทันสมัย และอยู่บนโลกแห่งความเป็นจริงนะครับ”

“ทันสมัยอย่างที่สุด เป็นเรื่องด่วนที่เป็นจริงที่สุดซึ่งจะต้องตัดสินใจให้ได้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนี้ แต่เอกสารเป็นเอกสารสั้นๆ และเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับปัญหาอย่างแยกกันไม่ออกทีเดียว ผมขออนุญาตอ่านให้คุณฟังล่ะนะครับ”

โฮล์มส์เอนหลังพิงเก้าอี้ วางนิ้วมือชิดกัน แล้วหลับตาลง

แสดงออกว่ากำลังรอฟังความอยู่หมอมอร์ติเตอร์เอาต้นฉบับไปรับแสงแล้วอ่านเรื่องราวปรัมปราแปลกประหลาดด้วยเสียงแหบพร่าดังต่อไปนี้

“ว่าด้วยเรื่องที่มาของสุนัขแห่งตระกูลบาสเกอร์วิลล์นั้นมีการเล่าลือกันไปมากมายหลายกระแส แต่เนื่องจากพ่อสืบเชื้อสาย โดยตรงจากฮิวโก บาสเกอร์วิลล์และได้ฟังเรื่องจากบิดาซึ่งท่านก็ฟังมาจากบิดาของท่านอีกต่อหนึ่ง พ่อจึงเชื่อมั่นเป็นนักหนาว่าเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นอย่าง

ที่พอกำลังจะเริ่มเล่า ณที่นี่ และพ่อก็อยากให้พวกเจ้าซึ่งเป็นลูกของพ่อเชื่อว่าความยุติธรรมใดที่ลงโทษทัณฑ์แก่บาปกรรมแล้วไซร้มันก็ย่อมต้องยกโทษอโหสิให้แก่บาปกรรมนั้นด้วยความเมตตากรุณาอย่างที่สุดเช่นกัน นอกจากนี้พึงเชื่อไว้ด้วยว่าไม่มีข้อห้ามใดที่จะเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเสียจนการอธิษฐานวิงวอนและความสานึกต่อบาปนั้นจะยกเลิกข้อห้ามนั้นไปไม่ได้ จงฟังเรื่องนี้ไว้สอน ใจไม่ให้กลัวผลพวงแห่งอดีต แต่จงตรองดูอย่างรอบคอบถึงเหตุแห่งอนาคต เพื่อไม่ให้กิเลสอันต่ำช้าซึ่งได้ยังความทุกข์อย่างสาหัสสากรรจ์แก่ตระกูลของเรามาแล้วนั้น นำความหายนะมาสู่พวกเราอีกเลย"

*" ดังนั้นจงรู้ไว้เถิดว่าในสมัยที่เกิดกบฏครั้งใหญ่ (พ่อขอแนะนำพวกเจ้าอย่างที่สุดให้ศึกษาประวัติศาสตร์ที่ลอร์ดคลาเรนดอนผู้เป็น*ปราชญ์เมธีได้บันทึกเอาไว้) คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์อยู่ในความปกครองของฮิวโก ผู้มีนามสกุลเดียวกับคฤหาสน์แห่งนี้ ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าเขาเป็นคนที่หยาบคาย ไม่นับถือพระเจ้า และดู หมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันที่จริงเรื่องนี้บรรดาเพื่อนบ้านทั้งหลายของเขา อาจจะพอไม่ถือโทษได้อยู่ด้วยเห็นว่ายังไม่เคยมีนักบุญมาโปรด ในดินแดนแถบนั้นแต่อย่างใด แต่เขากลับมัวเมาในตัณหาราคะและ*สิ่งหยาบโลนซึ่งทำให้ชื่อของเขา*เลื่องลือกระเดื่องไปตลอดฝั่งตะวันตก และให้บังเอิญว่าฮิวโกผู้นี้เกิดไปมีจิตปฏิพัทธ์(หากตัณหาราคะอันมืดดำจะใช้คำที่ผ่องใสนี้เรียกได้)บุตรสาวของชายผู้เป็นเสรีต่อศักดินาผู้หนึ่งซึ่งถือครองที่ดินใกล้กับที่ทางของตระกูลบาสเกอร์วิลล์ แต่หญิงสาวซึ่งเป็นผู้สำรวมใจกาย และเป็นที่เลื่องลือในคุณงาม ความดีกลับหลบเลี่ยงเขา ด้วยเพราะเธอหวั่นหวาดในชื่อเสียงอันชั่วร้ายของเขา ดังนั้นเมื่อเวลาล่วงเลยจนเทศกาลฉลองทูตสวรรค์มาถึงฮิวโกกับพรรคพวกซึ่งเสเพลต่ำทรามแอบเข้าไปในเขตเรือกสวนของเพื่อนบ้านแล้วฉุดคร่าเอาตัวหญิงสาวไป เนื่องด้วยรู้ว่าบิดาและบรรดาพี่ชายของหญิงสาวไม่ได้อยู่บ้าน เมื่อคนพวกนี้พาเธอ

มาถึงคฤหาสน์ก็จับเธอขังไว้บนห้องที่อยู่ชั้นบนส่วนฮิวโกกับเพื่อนไปนั่ง ร่ำสุรากันอย่างหนักอยู่นานอย่างที่ทำกันอยู่เป็นนิจในตอนกลางคืน เมื่อหญิงสาวผู้น่าสงสารที่ถูกขังไว้ข้างบนได้ยินเสียงร้องเพลง เสียงตะโกนโหวกเหวก และเสียงสบถก่นด่าอย่างหยาบคายจากข้างล่างก็ฟื้นคืนสติ เพราะว่ากันว่าถ้อยคำที่ฮิวโก บาสเกอร์วิลล์ใช้ตอนดื่มสุรานั้นเผ็ดร้อนรุนแรงเสียจนอาจทำให้ผู้พูดระเบิดออกเป็นชิ้นๆ ได้เลยทีเดียว ในที่สุด เนื่องด้วยความหวาดกลัวที่บีบคั้น เธอจึงได้ทำสิ่งที่แม้แต่ผู้ชายที่อาจหาญที่สุดและกล้าแกร่งที่สุดยังอาจต้องประหวั่น พรั่นพรึง เพราะเธอได้ลงมาจากใต้ชายคาคฤหาสน์ โดยไต่เถาไอวี่ที่ขึ้นปกคลุมอยู่ (และบัดนี้ก็ยังขึ้นปกคลุม) บนกำแพงด้านทิศใต้ แล้ว เดินข้ามทุ่งโล่งเพื่อกลับบ้านซึ่งระยะห่างระหว่างคฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์กับเรือกสวนไร่นาของบิดาเธอนั้นเป็นระยะห่างราวสามไมล์"

"แล้วให้บังเอิญว่าหลังจากนั้นเพียงครู่ ฮิวโกผลจากบรรดาแขกของตนเพื่อนำอาหารและเครื่องดื่ม—หรืออาจจะมีเจตนาชั่วร้ายอย่างอื่นอีกก็ได้—ไปให้หญิงสาวที่ถูกคุมขังไว้ และพบว่ากรงว่างเปล่า เพราะนกได้หนีไปเสียแล้ว เมื่อเห็นเช่นนั้นเขาจึงกลายเป็นดั่งปีศาจร้าย และกระโจนลงบันไดเข้าไปยังห้องทานอาหาร เขากระโดดขึ้นไปบนโต๊ะขนาดใหญ่จนเหยือกเหล้ากระเด็น จากนั้นก็ร้องประกาศ ต่อมิตรสหายทั้งปวงว่าคืนนั้นเขาจะพร้อมยอมพลีใจและกายให้อยู่ในอำนาจของความชั่วร้าย หากว่านั่นจะทำให้เขาจับตัวหญิงสาว คืนมาได้และในขณะที่บรรดาแขกร่วมสามะเลเทเมาทั้งหลายกำลังยืนตะลึงมองดูชายที่กำลังโกรธเกรี้ยวเดือดดาลอยู่ก็ได้มีแขกคนหนึ่งที่ชั่วร้ายกว่าเพื่อนหรือไม่ ก็อาจเมากว่าเพื่อนตะโกนขึ้นมาให้เอาหมาล่าเนื้อออกไล่ล่าเธอ ฮิวโกจึงรีบผลุนผลันออกจากคฤหาสน์ไปพลางร้องสั่งการบ่าวไพร่ให้ใส่อานม้า และปล่อยฝูงหมาล่าเนื้อ ออกมาเอาเศษผ้าของหญิงสาวให้พวกหมาดม จากนั้นพวกมันก็พากันออกไปยังทุ่งโล่งท่ามกลางแสง

เดือน ส่งเสียงดังเอ็ดอึงไปทั่ว"

"เมื่อถึงตอนนี้บรรดาผู้มาดื่มกินอย่างสามะเลเทเมาต่างก็ยืนตะลึงอ้าปากค้าง ด้วยยังไม่อาจเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันได้แต่ในไม่ช้าคนเหล่านั้นก็หายตกตะลึง และรู้ว่าควรจะต้องทำการสิ่งใดในท้องทุ่งแห่งนั้น บัดนี้จึงเกิดความโกลาหล วุ่นวาย บางคนเรียกหาปีนของตนบ้างก็เรียกหาม้า บางคนเรียกหา ไวน์อีกขวด แล้วไม่ช้าสติก็เริ่มกลับคืนสู่จิตอันคลุ้มคลั่งของพวกเขา ทั้งหมด พวกเขาสิบสามคนจึงพากันขึ้นม้าเพื่อออกติดตามไล่ล่า ดวงจันทร์ส่องแสงสว่างอยู่เบื้องบนพวกเขาดาหน้าควบม้าไปตามเส้นทางที่หญิงสาวต้องผ่านเพื่อกลับบ้านของเธอ"

"บรรดาผู้ไล่ล่าควบม้าไปได้ราวไมล์หรือสองไมล์และผ่านไปพบคนเลี้ยงแกะที่ต้องเฝ้าแกะตอนกลางคืนผู้หนึ่งเข้าในท้องทุ่ง พวกเขาจึงร้องถามคนเลี้ยงแกะผู้นั้นไปว่าได้เห็นอะไรตามไล่ล่าใครอยู่หรือไม่ แต่คนเลี้ยงแกะกลับอยู่ในอาการฟั่นเฟือนด้วยความหวาด กลัวถึงกับพูดอะไรไม่ออก จนในที่สุดก็ยอมเล่าว่าเขาเห็นหญิงสาว ผู้โชคร้ายมีฝูงหมาล่าเนื้อไล่ตามอยู่ข้างหลังจริง 'แต่กระผมยังได้เห็นยิ่งกว่านั้น' เขาเล่าต่อ'กระผมเห็นฮิวโก บาสเกอร์วิลล์ขี่ม้าสีดำผ่านกระผมไปและมีหมาจากอเวจีตัวหนึ่งวิ่งตามเขา ขอพระเจ้าอย่าได้ดลบันดาลให้มันตามกระผมมาเลย'"

"เหล่าคหบดีที่เมามายต่างก็ก่นด่าคนเลี้ยงแกะแล้วขี่ม้าไป ต่อแต่ในไม่ช้าพวกเขาก็รู้สึกเย็นวาบเพราะได้ยินเสียงม้ากำลังข้าม ทุ่งมาแล้วก็ได้เห็นม้าสีดำน้ำลายฟูมปากวิ่งผ่านไปในสภาพบังเหียน ตกห้อยและอานว่างเปล่า ดังนั้นบรรดาผู้ร่วมวงเหล้าทั้งหลายจึงขี่ม้า ขยับเข้ามาชิดกันด้วยความรู้สึกหวาดกลัวเหลือประมาณ แต่พวกเขาก็ยังขี่ม้าข้ามทุ่งต่อไป หากว่าต้องมาตามลำพังกันล่ะก็ แต่ละคนคงจะหันหัวม้ากลับไปโดยไม่ต้องคิดเป็นแน่แท้หลังจากขี่ม้าไปอย่างช้าๆ เช่นนี้ พวก

เขาก็พบฝูงหมาล่าเนื้อในที่สุด แม้พวกมันจะเป็นที่ขึ้นชื่อลือชาในเรื่องความกล้าบ้าบิ่นและมีสายพันธุ์ที่ดี แต่ก็ยังถึงกับชุกตัวรวมกันทำเสียงครวญครางอยู่ตรงสันเนินดินที่ลาดลึกลงไปด้านล่างของทุ่งแห่งนั้น หรือที่เราเรียกกันว่าแอ่งลึก บางตัวทำท่ากระสับ กระส่ายหนี ส่วนบางตัวก็ขนลุกตั้งขณะจ้องมองลงไปยังหุบเหวที่อยู่ด้านหน้า'"

"ชายทั้งกลุ่มต่างพากันหยุดกึก ท่านคงเดาได้ว่าสติเริ่มคืนมามากกว่าตอนเริ่มออกตามล่า ส่วนมากไม่ยอมขยับไปต่อมีก็แต่สามคนจากกลุ่มซึ่งกล้าหาญกว่าเพื่อน หรือมิฉะนั้นก็อาจจะเมากว่าเพื่อนยังคงบังคับม้าลงไปตามลาดดิน แล้วลาดดินแห่งนั้นก็ขยายให้เห็นเป็นลานโล่งกว้างที่มีแผ่นศิลาขนาดใหญ่สองแผ่นตั้งไว้โดยบรรพชนตั้งแต่สมัยโบราณกาลและก็ยังมีอยู่ถึงเดี๋ยวนี้ ดวงจันทร์ส่องสว่างอยู่ทั่วลานแห่งนั้นที่กลางลานมีร่างของหญิงสาวผู้น่าสงสัยตกลงไป นอนตายอยู่ด้วยความหวาดกลัวและอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง แต่ร่างของหญิงสาว หรือแม้แต่ร่างของฮิวโก บาสเกอร์วิลล์ที่นอนตายอยู่ใกล้กับเธอหาได้เป็นสิ่งที่ทำให้ชายใจกล้าบ้าบิ่นทั้งสามต้องขนหัวลุกไม่ หากแต่เป็นสัตว์ร้ายสีดำตัวใหญ่น่าเกลียดน่ากลัว รูปร่างคล้ายกับหมาล่าเนื้อ แต่มีขนาดใหญ่กว่าหมาชนิดใดที่คนเราเคยประสบ พบเห็นมา กำลังยืนอยู่ที่ร่างของฮิวโกพลางกัดขย้ำคอหอยของเขาอยู่ขณะที่พวกเขาจ้องมองมันกัดคอของฮิวโก บาสเกอร์วิลล์นั่นเอง มันก็หันหน้ามามองพวกเขาด้วยตาที่มีประกายไฟลุก มีเลือดไหล ย้อยออกจากปาก คนทั้งสามต่างก็ร้องเสียงหลงด้วยความหวาดกลัว แล้วขี่ม้าหนีอย่างไม่คิดชีวิตข้ามท้องทุ่งไป โดยที่ยังคงส่งเสียงร้องไป ตลอดทางว่ากันว่าหนึ่งในนั้นตายในคืนนั้นเองจากเหตุการณ์ที่เขาได้พบเห็นส่วนอีกสองคนที่เหลือก็กลายเป็นคนสติไม่สมประกอบไป ตลอดชีวิต"

"ลูกทั้งหลาย นี่คือตำนานเกี่ยวกับการประสบพบหมาที่กล่าวกันว่าจ้องจองล้างจองผลาญตระกูลของเราเป็นนักหนาตั้งแต่วันนั้นมา

การที่พ่อได้บันทึกเอาไว้ก็ด้วยว่าสิ่งใดเป็นที่รู้กันโดยกระจ่าง สิ่งนั้นย่อมยังให้เกิดความประหวั่นพรั่นพรึงน้อยกว่าการรู้แต่เพียงผิวเผินโดยนัยและคาดเดากันไปเอง ปฏิเสธไม่ได้ว่าหลายคน ในตระกูลเราได้ตายลงอย่างกะทันหันและลึกลับน่าสยดสยองและหาได้พบความสุขสงบไม่แต่ให้เราจงยึดถือคุณความดีอันไม่มีที่สิ้นสุดแห่งพระกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่พึ่งอันจะไม่ลงโทษผู้บริสุทธิ์ไปตลอดกาล ทั้งนี้พระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ก็ได้สาทับเอาไว้ว่าจะไม่เกินสามหรือสี่ชั่วโคตรลูกทั้งหลายด้วยพระกรุณาแห่งพระผู้เป็นเจ้า พ่อขอเตือนพวกเจ้าไว้ณ ที่นี้ให้พึงระลึกอยู่เสมอว่าอย่าได้ล่วงล้ำเข้าไปยังทุ่งร้างแห่งนั้นในยามวิกาลอันเป็นเวลาที่อานาจแห่งความชั่วร้ายมีพลังถึงที่สุดเป็นอันขาด"

"(บันทึกจากฮิวโก บาสเกอร์วิลล์ให้ไว้แก่รอดเจอร์และจอห์น ผู้เป็นบุตรชาย โดยสั่งไม่ให้เล่าเรื่องนี้แก่อลิซาเบธผู้เป็นน้องสาว เด็ดขาด)"

เมื่อหมอมอร์ติเมอร์อ่านเรื่องราวอันแปลกประหลาดจบ เขาก็เลื่อนแว่นตาขึ้นไปไว้เหนือหน้าผากแล้วจ้องมองดูมิสเตอร์เชอร์ล็อก โฮล์มส์ซึ่งกำลังหาวพลางโยนกันบุหรี่เข้าเตาผิงอยู่

"แล้วอย่างไรต่อ" โฮล์มส์ถาม

"คุณไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องน่าสนใจเลยหรือ"

"น่าสนใจสำหรับผู้รวบรวมเทพนิยายน่ะสิ"

หมอมอร์ติเมอร์หยิบหนังสือพิมพ์ที่พับไว้ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ

"เอาล่ะครับ มิสเตอร์โฮล์มส์เราจะแจ้งให้คุณทราบเรื่องที่เพิ่งเกิดเมื่อเร็วๆ นี้นะครับ นี่คือหนังสือพิมพ์ *เดวอน เคาน์ตี ครอนิเคิล* ของวันที่ 14 พฤษภาคม ปีนี้ มีรายงานสั้นๆ จากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งที่เซอร์ชาร์ลส์ บาสเกอร์วิลล์ ถึงแก่กรรมลงก่อนหน้าวันที่ดังกล่าวสองสามวัน"

เพื่อนของข้าพเจ้าโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย สีหน้าท่าทางของเขาแสดงอาการพร้อมฟัง ในขณะที่ผู้มาเยือนจัดแว่นตาให้เข้าที่แล้วเริ่มอ่านว่า:

"การถึงแก่กรรมอย่างกะทันหันเมื่อเร็วๆ นี้ของเซอร์ชาร์ลส์ บาสเกอร์วิลล์ซึ่งว่ากันว่าน่าจะเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรค ลิเบอรัลสำหรับเขตเดวอนกลางในการเลือกตั้งครั้งหน้าได้ก่อให้เกิดความเศร้าหมองไปทั่วทั้งเทศมณฑล แม้เซอร์ชาร์ลส์จะใช้ชีวิตอยู่ที่คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ได้เพียงไม่นานนัก แต่ความเป็นกันเองที่อยู่ในอุปนิสัยของท่าน อีกทั้งความโอบอ้อมอารีอย่างที่สุดทำให้ท่าน เป็นที่รักใคร่และนับถือของผู้ที่มีโอกาสได้ติดต่อสมาคมด้วย ในยุคที่มีแต่เศรษฐีใหม่การได้พบว่าผู้สืบเชื้อสายตระกูลอันเก่าแก่แห่งเทศมณฑลที่ตระกูลประสบความตกต่ำลงแล้ว แต่กลับได้สร้างความมั่งคั่งร่ำรวยขึ้นมาได้ด้วยลาแข้งของตนเอง แล้วยังนำพาความมั่งคั่งนั้นกลับมากอบกู้วงศ์ตระกูลที่เคยเสื่อมถอยให้กลับมายิ่งใหญ่อีกครั้งจึงเป็นเรื่องที่น่าแช่มชื่นใจยิ่งนักอย่างที่ทราบกันดีว่าเซอร์ชาร์ลส์ทำเงินได้เป็นจานวนมหาศาลจากการเก็งกาไรในแอฟริกาใต้ ท่านฉลาดกว่าผู้ที่ยังเก็บกาไรต่อจนสถานการณ์พลิกผันและนาความล่มจมมาให้เมื่อท่านเซอร์ตระหนักถึงผลกาไรที่ได้รับจึงเดินทางกลับมายังอังกฤษพร้อมด้วยทรัพย์ศฤงคาร ของท่าน และเพิ่งมาพานักอยู่ ณ คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ได้เพียงสองปีเท่านั้น มีเสียงร่ำลือกันไปทั่วว่าท่านได้วางโครงการที่จะฟื้นฟูและปรับปรุงบารุงอย่างใหญ่โต กว้างขวางแต่โครงการเหล่านั้นต้องหยุดชะงักลงเพราะท่านมา ด่วนจากไปเสียก่อน เนื่องด้วยว่าท่านไม่มีทายาท ท่านจึงแสดง เจตจานงอย่างเปิดเผยว่าในชั่วชีวิตของท่านทั้งเขตชนบทแห่งนี้จะต้องได้รับผลประโยชน์จากทรัพย์ของท่าน ดังที่ได้มีการนาเสนอข่าว การบริจาคเงินอย่างมหาศาลให้แก่องค์กรการกุศลของพื้นที่และเทศมณฑลของท่านไว้ในหนังสือพิมพ์นี้

อยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นหลายคนจึงมีเหตุผลเป็นส่วนตัวที่จะรู้สึกเศร้าสลดในการจากไปก่อนเวลาอันควรของท่าน"

"ยังไม่อาจกล่าวได้ว่าการสอบสวนคดีได้ให้ความกระจ่าง แจ้งเกี่ยวกับพฤติการณ์แห่งมรณกรรมของเซอร์ชาร์ลส์โดยบริบูรณ์ แต่อย่างน้อยที่สุดก็ได้มีการดำเนินการสอบสวนอย่างเพียงพอที่จะกำจัดข่าวลือทั้งหลายซึ่งเกิดจากความเชื่อเรื่องผีๆ สางๆ ของถิ่นนั้นไปได้ไม่มีเหตุผลใดที่ชวนให้สงสัยว่าเกิดการกระทำอันมิชอบด้วย กฎหมายขึ้น หรือให้นึกคิดไปได้ว่าการตายนั้นอาจเกิดจากสาเหตุที่ผิดปกติวิสัย เซอร์ชาร์ลส์ตกพุ่มม่าย และอาจกล่าวได้ว่าท่านเป็นผู้ที่มีนิสัยใจคอออกจะแปลกอยู่บ้าง เพราะแม้ว่าจะถือครองทรัพย์สมบัติมากมาย แต่ท่านกลับมีรสนิยมส่วนตนที่เรียบง่าย และมีบริวารในคฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ซึ่งเป็นคู่สามีภรรยาที่ชื่อบาร์ริมอร์อยู่เพียงสองคนเท่านั้น สามีมีหน้าที่เป็นพ่อบ้าน ส่วนฝ่ายภรรยาเป็นผู้ดูแล ความสะอาดในบ้าน พยานทั้งสองให้การสอดคล้องกับบรรดามิตร สหายหลายคนของท่านเซอร์ชาร์ลส์ไปในทางที่ว่าสุขภาพของท่าน ทรุดโทรมมาได้ชั่วระยะหนึ่งแล้ว และระบุเจาะจงเป็นพิเศษไปที่โรคบางประการอันเกิดกับหัวใจ โดยสาแดงอาการออกมาทางสีผิวที่เปลี่ยนไป การหายใจขัด และอาการเสื่อมถอยทางประสาทอย่างเฉียบพลัน หมอเจมส์ มอร์ติเมอร์ซึ่งเป็นทั้งสหายและแพทย์ประจำตัวของผู้ตายก็ได้ให้การในลักษณะเดียวกันนี้เช่นกัน"

"ข้อเท็จจริงแห่งคดีนี้ไม่ได้สลับซับซ้อนแต่อย่างใด กล่าวคือเซอร์ชาร์ลส์บาสเกอร์วิลล์มักไปเดินเล่นตามทางเดินซึ่งมีต้น ยิวขนาบอยู่อันเป็นสัญลักษณ์แห่งคฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ก่อนเข้า นอนทุกคืนตามคำบอกเล่าของคู่สามีภรรยาบาร์ริมอร์นั้น ท่านเซอร์เดินเล่นทุกคืนเป็นกิจวัตร ในวันที่4 พฤษภาคม เซอร์ชาร์ลส์ได้แจ้งความประสงค์ว่าจะออกเดินทางไปยังลอนดอนในวันรุ่งขึ้น และได้สั่งให้บาร์ริมอร์จัดเตรียมกระเป๋าเดินทางไว้ให้พร้อม และคืนนั้น ท่านก็ออกไปเดิน

*เล่นตามปกติ ระหว่างเดินเล่นท่านก็มักจะสูบซิการ์ไปด้วยตามความเคยชิน แต่ท่านไม่ได้กลับมาอีก ตอนสองยาม บาร์ริมอร์เห็นว่าประตูของคฤหาสน์ยังคงเปิดค้างไว้อยู่จึงเริ่มรู้สึกตระหนก เขาจุดตะเกียงออกไปตามหาเจ้านายตอนกลางวันของวันนั้น อากาศชื้น เขาจึงตามรอยเท้าของเซอร์ชาร์ลส์ไปตามทางได้อย่างง่ายดาย เมื่อเดินไปได้ครึ่งทางก็จะมีประตูรั้วซึ่งเปิดออกไปสู่ท้องทุ่งได้รอยเท้าแสดงให้เห็นว่าเซอร์ชาร์ลส์หยุดยืนอยู่ตรงนั้นอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเดินต่อไปตามทางเดินซึ่งเขาได้พบศพของท่านที่ปลาย ทางเดินนั้นเอง ข้อเท็จจริงหนึ่งที่ยังอธิบายไม่ได้ก็คือคำให้การของบาร์ริมอร์ที่ว่ารอยเท้าเจ้านายของเขาได้เปลี่ยนรูปลักษณะไปตั้งแต่ตอนที่ผ่านประตูรั้วนั้น และจากจุดนั้นดูเหมือนว่าท่านได้เดินเขย่ง ปลายเท้าไปตลอดทาง ในเวลานั้นเองมีพ่อค้าม้ายิปซีผู้หนึ่งนามว่าเมอร์ฟีอยู่ในทุ่งร้างในระยะไม่ไกลจากจุดนั้นมากนัก แต่เขาสารภาพว่าตนเมาไม่รู้เรื่องและบอกว่าได้ยินเสียงร้องดังขึ้น แต่ก็ไม่อาจระบุได้ว่ามาจากทางไหนที่ศพของเซอร์ชาร์ลส์ไม่มีร่องรอยการใช้ความรุนแรงแต่อย่างใดอย่างไรก็ดีคำบอกเล่าของหมอบ่งชี้ถึงอาการบิดเบี้ยวของใบหน้าได้อย่างแทบไม่น่าเชื่อ ชนิดที่*คุณหมอมอร์ติเมอร์ยังปฏิเสธในตอนแรกว่าศพตรงหน้าของเขาเป็นเพื่อนและคนไข้ของเขาเอง ทว่าได้มีการอธิบายถึงอาการว่าพบได้ไม่ยากในกรณีที่เกิดภาวะหายใจลำบาก และตายลงเนื่องจากหัวใจทำงานหนัก การอธิบายอาการในแนวทางนี้เป็นผลมาจากการชันสูตรพลิกศพซึ่ง แสดงถึงโรคกายที่เรื้อรัง และคณะลูกขุนของเจ้าหน้าที่ผู้ไต่สวนการตายจึงตัดสินไปตามหลักฐานของการแพทย์ทั้งนี้ก็นับว่าเป็นการสมควรดีแล้ว เพราะการมีทายาทของเซอร์ชาร์ลส์เข้าครอบครองคฤหาสน์และการสานต่อโครงการดีๆ ที่ต้องหยุดชะงักลงอย่างน่าเสียดายนี้ ย่อมเป็นสิ่งสาคัญอย่างยิ่งยวดที่สุด หากผลการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่ธรรมดาสามัญของฝ่ายชันสูตรไม่ทำให้เรื่องราวอันพิสดารที่กระซิบลือกันไป

เกี่ยวกับคดีนี้ยุติลงในที่สุดล่ะก็คงจะหาผู้รับช่วงถือครองคฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ได้ยาก เป็นที่เข้าใจว่าทายาทลำดับถัดไปหากว่ายังมีชีวิตอยู่คือมิสเตอร์เฮนรี บาสเกอร์วิลล์ซึ่งเป็นบุตรของน้องชาย เซอร์ชาร์ลส์ บาสเกอร์วิลล์ล่าสุดได้ยินมาว่าชายหนุ่มอยู่ที่อเมริกา ขณะนี้ได้มีการดำเนินการติดต่อสอบถามเพื่อแจ้งให้เขาทราบเกี่ยวกับโชคลาภมูลค่ามหาศาลของเขาแล้ว”

หมอมอร์ติเมอร์พับเอกสารของตนเก็บกลับลงกระเป๋า “มิสเตอร์โฮล์มส์ครับ เรื่องทั้งหมดเป็นข้อเท็จจริงที่ปรากฏต่อสาธารณะ อีกทั้งก็ยังเกี่ยวกับการตายของเซอร์ชาร์ลส์ บาสเกอร์วิลล์”

“ผมต้องขอบคุณคุณ” เซอร์ล็อก โฮล์มส์กล่าว “ที่ดึงความ

สนใจของผมมาสู่คดีซึ่งมีลักษณะบางประการที่น่าสนใจมากทีเดียว ผมเองก็ได้อ่านข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่บ้าง แต่ผมกำลังวุ่นมากเหลือเกินกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับเพชรวาติกัน การที่ผมจดจ่อทำงานถวายพระสันตะปาปาทำให้ผมร้างจากการพิจารณา คดีที่น่าสนใจในอังกฤษไปหลายคดีอยู่คุณบอกว่าบทความนี้เขียน เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏต่อสาธารณะเอาไว้ทั้งหมดใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้ผมได้ฟังข้อเท็จจริงอันเป็นส่วนตัวดูบ้าง” เขาเอนหลังเอาปลายนิ้วมาจรดกันและทาสีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ออกมา

“ในการนี้” หมอมอร์ติเมอร์พูดโดยเริ่มแสดงอาการสะเทือนอารมณ์อย่างแรง “ผมจะเล่าสิ่งที่ผมยังไม่เคยได้แพร่งพรายให้ใครฟังมาก่อน เหตุที่ผมไม่เล่าเรื่องนี้ให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนฟัง เป็นเพราะคนที่อยู่ในวงการวิทยาศาสตร์ย่อมหลีกเลี่ยงการวางตนในฐานะที่ดูเหมือนจะสนับสนุนความเชื่อเรื่องผีๆ สางๆ ที่เชื่อกันเป็นปกติ ผมเองก็ยังมีเหตุผลอีกอย่างดังที่หนังสือพิมพ์ได้ลงไว้ว่าคฤหาสน์บาสเกอร์

วิลล์จะร้างผู้ครอบครองเป็นแน่หากมีการดำเนินการอะไร บางอย่างลงไป จนเป็นการกระพือเสียงร่ำลือที่ออกจะน่าขนลุกอยู่แล้วให้สะพัดยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยเหตุผลทั้งสองข้อนี้ผมจึงคิดว่าเป็นการเหมาะแล้วที่ผมให้การไปน้อยกว่าที่ผมรู้เพราะการพูดไปทั้งหมดจะไม่ก่อให้เกิดผลดีในทางปฏิบัติแต่อย่างใด แต่กับคุณแล้วไม่มีเหตุผล กลใดที่ทำให้ผมไม่ควรเล่าอย่างเปิดอก"

"ที่ทุ่งร้างแห่งนั้นแทบไม่มีคนอาศัยอยู่เลย ดังนั้นบ้านที่ตั้งอยู่ใกล้กันจึงมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผมจึงได้พบกับเซอร์ชาร์ลส์บาสเกอร์วิลล์อยู่เนืองๆ นอกจากมิสเตอร์แฟรงค์แลนด์แห่งคฤหาสน์แลฟเทอร์กับมิสเตอร์สเตเปิลตันซึ่ง เป็นนักธรรมชาติวิทยาแล้วก็ไม่มีผู้ที่มีการศึกษาสูงอยู่อีกในระยะ หลายไมล์แม้เซอร์ชาร์ลส์จะเป็นคนชอบถือสันโดษ แต่ความเจ็บป่วยของท่านทำให้เราได้ติดต่อข้องแวะกัน อีกทั้งการสนใจในด้านวิทยาศาสตร์เหมือนๆ กันก็ทำให้ไมตรีของเรายังคงดำเนินต่อไป ท่านได้นาเอาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์จากแอฟริกากลับมาอยู่มากโข เราได้ใช้เวลายามค่าคืนแห่งความเจริญใจสนทนาแลกเปลี่ยน ทรรศนะเกี่ยวกับกายวิภาคเปรียบเทียบของคนเผ่าบุชแมนกับฮ็อตเทนทอตอยู่หลายครา"

"ในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมานี้ ผมเห็นชัดแจ้งยิ่งขึ้นล่ะว่าระบบประสาทของเซอร์ชาร์ลส์ตึงเครียดจนถึงจุดวิกฤต ท่านเชื่อเรื่องตำนานที่ผมอ่านให้พวกคุณฟังไปเมื่อครู่นี้จนฝังจิตฝังใจเลยทีเดียว ท่านเชื่อถึงขนาดว่าแม้ว่าท่านจะเดินเล่นภายในบริเวณอาณาเขตของท่าน แต่จะไม่มีสิ่งใดชักนาให้ท่านออกไปในทุ่งร้างยามค่าคืนได้เลย มิสเตอร์โฮล์มส์คุณอาจรู้สึกไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่ท่านเชื่อมั่น เหลือเกินว่าชะตากรรมอันน่าสะพรึงกลัวกำลังครอบงำตระกูลของท่านอยู่ก็แน่ล่ะ ประวัติที่ท่านพอจะมีเกี่ยวกับบรรดาบรรพบุรุษของท่านก็ไม่น่าเสริมสร้างกำลังใจเท่าใดเสียด้วย ความคิดเชื่อเกี่ยวกับอานาจมืด น่า

สยดสยองนั้นคอยตามหลอกหลอนท่านอยู่ท่านเคยถามผมอยู่หลายครั้งหลายคราว่าผมเคยเห็นสัตว์ประหลาดหรือเคยได้ยินเสียง หมาล่าเนื้อเห่าหอนบ้างหรือไม่ ในตอนที่ต้องเดินทางไปเยี่ยมไข้ในเวลากลางคืน คำถามข้อหลังนี้ท่านถามผมอยู่หลายต่อหลายครั้ง ด้วยเสียงที่สั่นเพราะความตื่นเต้นเสมอ"

"ผมยังจำได้ดีว่าได้นั่งรถไปหาท่านที่บ้านในช่วงค่ำวัน หนึ่งเมื่อราวสามสัปดาห์ก่อนเกิดเหตุร้าย บังเอิญว่าท่านกำลังอยู่ที่ประตูคฤหาสน์พอดี เมื่อผมลงจากรถมายืนอยู่ตรงหน้าท่านจึงได้เห็นดวงตาของท่านกำลังจับจ้องผ่านไหล่ของผมไปด้วยอาการตกใจ สุดขีด ผมหันขวับไปดูและทันได้เห็นอะไรบางอย่างซึ่งผมคิดว่าน่าจะเป็นลูกวัวดาตัวใหญ่แวบผ่านไปตรงหัวถนน ท่านตื่นตระหนกตกใจมากจนผมต้องเดินไปยังจุดที่สัตว์ตัวนั้นปรากฏตัว และมองหาดู แต่มันก็หายไปแล้ว เหตุการณ์นี้ยิ่งก่อให้เกิดความฝังใจอย่างเลวร้ายที่สุดในจิตใจของท่าน ผมจึงต้องอยู่เป็นเพื่อนท่านในตลอดค่ำวันนั้น ในวาระนี้เองเพื่อเผยเหตุแห่งอารมณ์ที่ท่านแสดงออกมา ท่านได้มอบเอกสารของเรื่องที่ผมอ่านให้คุณฟังในตอนต้นไว้ให้ผมเก็บ และที่ผมเล่าถึงเหตุการณ์เล็กๆ น้อยๆ นี้ด้วยก็เพราะมันสาคัญอยู่บ้าง ต่อโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมาน่ะครับอย่างไรก็ดีในเวลานั้นผมกลับคิดเห็นไปว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อยเสียจริง และย่อมไม่ใช่สาเหตุอันควรที่ท่านจะต้องตื่นตระหนกไป"

"ผมเป็นผู้แนะนำให้ท่านเดินทางมาลอนดอน ผมทราบดีว่าหัวใจของท่านถูกกระทบกระเทือนอยู่และเห็นได้ชัดว่าการที่ท่าน มีชีวิตอยู่ท่ามกลางความวิตกกังวลอย่างต่อเนื่องนั้น ส่งผลกระทบอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของท่าน แม้ว่าสาเหตุแห่งความกังวลนั้นจะแลดูเหลวไหลก็ตามผมจึงคิดว่าการได้เปลี่ยนบรรยากาศอาจทำให้ท่านเป็นคนใหม่ มิสเตอร์สเตเปิลตัน เพื่อนของเราซึ่งเป็นห่วงเป็นใย เรื่องสุขภาพ

ของท่านอยู่มากก็มีความคิดเห็นอย่างเดียวกัน แต่แล้วก็เกิดเหตุหายนะมหันต์นี้ขึ้นมาอย่างปุบปับเสียก่อน”

“ในคืนที่เซอร์ชาร์ลส์เสียชีวิต บาร์ริมอร์พ่อบ้านซึ่งเป็นผู้พบศพสั่งให้เพอร์กินส์คนเลี้ยงม้าไปตามผมมา เนื่องด้วยว่าผมอยู่ดึกจึงไปถึงคฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ได้ภายในหนึ่งชั่วโมงหลังจากพบศพ ผมได้ตรวจสอบและยืนยันข้อเท็จจริงทั้งหมดทั้งมวลที่ได้มีการแจ้งเอาไว้ในขั้นตอนการสอบสวนคดี และเดินตามรอยเท้าไปตามทางที่มีต้นยิวขึ้นสองฟากฝั่ง ผมไปดูที่ประตูรั้วติดทุ่งร้างซึ่งเป็นตรงที่ท่านดูเหมือนจะยืนรีๆ รอๆ อยู่จึงได้สังเกตเห็นรูปลักษณะของรอยเท้าที่เปลี่ยนแปลงนับจากจุดนั้นเป็นต้นไป และยังเห็นว่านอก จากรอยเท้าของบาร์ริมอร์บนพื้นกรวดดินอ่อนๆ แล้วก็ไม่มีรอยเท้าของผู้อื่นอีก ในที่สุดผมได้ตรวจดูศพซึ่งยังไม่มีใครแตะต้องจนกระทั่ง ผมไปถึงเซอร์ชาร์ลส์นอนคว่ำหน้าอยู่แขนเหยียดออก นิ้วมือจิกลงไปในดิน และใบหน้าของท่านก็บิดเกร็งอันเกิดจากอารมณ์บางอย่างที่รุนแรงนัก จนถึงขนาดที่ผมแทบสาบานได้เลยว่านั่นไม่ใช่ศพของท่าน ไม่ปรากฏว่ามีบาดแผลใดอยู่เลยอย่างไรก็ดีคำให้การของบาร์ริมอร์ต่อพนักงานสอบสวนคดีมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนอยู่เรื่องหนึ่ง เขาให้การว่าไม่มีร่องรอยอะไรอยู่บนพื้นดินรอบๆ ศพเลย เขาไม่ได้สังเกตเห็นน่ะสิ แต่ผมเห็นร่องรอยเหล่านั้นอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย แต่ก็เป็นรอยใหม่ที่ชัดเจนทีเดียว”

“เป็นรอยเท้าหรือ”

“เป็นรอยเท้า”

“รอยเท้าของผู้ชายหรือของผู้หญิงเล่า”

หมอมอร์ติเมอร์มองดูเราด้วยสีหน้าแปลกๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วตอบด้วยเสียงอันแผ่วเบาจนแทบเป็นการกระซิบว่า “มิสเตอร์โฮล์มส์ มันเป็นรอยเท้าของหมาขนาดใหญ่น่ะครับ!”

3

ปัญหา

ข้าพเจ้าขอสารภาพว่าคำพูดดังกล่าวทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสั่นสะท้านไปทั่วสรรพางค์กายเลยทีเดียว ในน้ำเสียงของหมอมีความรู้สึกตื่นตระหนกอยู่ซึ่งแสดงว่าเขาเองก็ตกประหวั่นพรั่นพรึงไปกับสิ่งที่เขาเล่าให้เราฟังอย่างที่สุด โฮล์มส์โน้มตัวไปข้างหน้าด้วยอาการตื่นเต้น นัยน์ตาของเขาเป็นประกายกร้าวซึ่งจะแสดงออกมาเมื่อเขารู้สึกสนใจใคร่รู้อย่างยิ่ง

“คุณเห็นรอยเท้าพวกนั้นด้วยหรือ”

“เห็นชัดพอๆ กับที่ผมเห็นคุณเลยล่ะครับ”

“แล้วคุณไม่ได้พูดอะไรเลยหรือ”

“จะไปมีประโยชน์อะไรเล่าครับ”

“เป็นไปได้อย่างไรที่ไม่มีใครอื่นเห็นเลย”

“รอยเท้าอยู่ห่างจากศพราวยี่สิบหลาได้ และก็ไม่มีใครคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วย ผมก็คงจะไม่นึกถึงเช่นกัน ถ้าหากว่าผมไม่ทราบเรื่องราวของตำนานนี้มาก่อน”

“ในทุ่งมีสุนัขเลี้ยงแกะอยู่หลายตัวหรือเปล่า”

“มีครับ แต่รอยที่เห็นนี่ไม่ใช่ของสุนัขเลี้ยงแกะครับ”

“คุณบอกว่ามันมีขนาดใหญ่ใช่ไหม”

“ใหญ่มหึมาเลยล่ะครับ”

“แต่มันไม่ได้เข้ามาใกล้ศพหรอกหรือ”